

Gặp Nhau Lúc Thời Gian Yên Lặng

Contents

Gặp Nhau Lúc Thời Gian Yên Lặng	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	5
4. Chương 3	9
5. Chương 4	12
6. Chương 5	16
7. Chương 6	21
8. Chương 7	24
9. Chương 8	28
10. Chương 9	32
11. Chương 10	35
12. Chương 11	39
13. Chương 12	43
14. Chương 13	46
15. Chương 14	48
16. Chương 15	50

Gặp Nhau Lúc Thời Gian Yên Lặng

Giới thiệu

Edit: Muối Thể loại: đam mỹ, võng phối, hơi ác nhỏ nhen về sau ôn nhu công x tự bế thụ, ấm áp nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-nhau-luc-thoi-gian-yen-lang>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Tang lễ em họ được tổ chức vào tháng bảy. Bên ngoài cửa sổ, mưa rơi rả rích đã ba ngày nay, tựa như linh hồn bé nhỏ kia đang lặng yên rơi nước mắt.

Người mẹ dè dặt dùng ánh mắt thăm dò An Ninh, căn phòng tĩnh lặng thật lâu, An Ninh cúi đầu, hơi lắc một chút. Mẹ cậu hít sâu một hơi, nhưng vẫn cố duy trì trầm mặc. Đường như sợ con trai vì tiếng thở dài của mình mà không vui, bà lặng lẽ rời khỏi căn phòng, sửa sang lại chiếc áo khoác màu đen, bất đắc dĩ nhìn qua chồng mình. Người chồng an ủi xoa xoa bờ vai vợ.

An Ninh không đến dự tang lễ em họ. Mẹ đi rồi, cậu yên lặng ngồi bên cửa sổ tiếp tục đọc sách.

Lễ tang An Liễu, mẹ An Ninh nghẹn ngào an ủi chị dâu, nước mắt mãi chẳng nên câu hoàn chỉnh. Chồng bà đứng bên cạnh nhìn vợ cùng chị gái ôm nhau khóc không thành tiếng, lại không biết phải nên làm gì.

Cha An Liễu thoát nhìn già đi rất nhiều, người đàn ông sắt đá ngang dọc thương trường bao năm, hôm nay lại yếu ớt như một khối chất dẻo dễ vỡ, trong tay ông cầm một cuốn sổ tay đỏ thẫm, ánh nhìn hướng về di ảnh của con trai. Trong bức ảnh đen trắng là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, đáng cười khiếm tốn ôn nhu, thoát trông vô cùng thanh tú. Đứa nhỏ nhu thuận thế kia lại đương tuổi thanh xuân mà “chết bệnh”, không khỏi khiến người ta cảm thấy tiếc hận.

Cha An Liễu chậm chạp đứng lên, đi tới trước mặt em trai. Người em vỗ vai anh mình, chẳng biết cất lời thế nào. Ông vốn vụng về an ủi người khác, điều duy nhất có thể làm là ở bên cạnh cổ vũ mọi người.

Tang lễ diễn ra thật lâu, An Ninh đọc xong cuốn sách trong tay, chờ đợi nhìn ra ngoài cửa sổ. Những cây leo quấn quanh hàng rào, vươn mình tới tận bậc cửa. Trời đã chuyển màu, ánh dương xuyên qua lá cây xanh thẫm chiếu đến bên người An Ninh.

Bên ngoài truyền đến tiếng mở đóng cửa, chẳng bao lâu, cửa phòng An Ninh bị gõ nhẹ nhàng.

“Ninh Ninh”, cửa phòng bị mở ra. Cha cậu mang theo một chiếc vali nhỏ tiến vào. Đến bên cạnh con trai, ông đặt chiếc vali trong tay xuống. An Ninh nhìn cha mình, đáy mắt lộ ra chút nghi hoặc.

Ông xoa xoa mái tóc hơi rối của con, nhẹ nhàng nói: “Đây là... Tiểu Liễu lúc còn sống nhờ bác trai đưa cho con.”

[Cho mình?] An Ninh càng trở nên nghi hoặc.

Cha như nhìn thấy nghi ngờ của cậu, chỉ nhẹ nhàng thở dài, “Con mở ra nhìn sẽ biết, Tiểu Liễu hình như để lại tâm nguyện.. Cha... mong con có thể giúp em ấy hoàn thành, được chứ?”

Ánh mắt An Ninh có hơi kinh ngạc một chút, sau đó khẽ gật đầu.

Cha cậu ôn hòa cười, nói thêm mấy câu rồi rời khỏi phòng. Đóng cửa lại, ông quay đầu nhìn người vợ đang lo lắng của mình khẽ cười.

Cha đã thật lâu rồi không nói “Mong con” như vậy. Đáy lòng An Ninh run run, vô thức quay sang nhìn chiếc vali kia. Chiếc vali da tinh xảo này rốt cuộc chứa cái gì, nội tâm An Ninh bình tĩnh đã lâu, không khỏi sinh ra một chút mong chờ, cậu vươn tay, chậm rãi mở chiếc vali ra.

2. Chương 1-2

Tiểu Châu (Kẻ Hoạch): Triều Phong!!!!!!!!!!!!!!

– lăn ra đây!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

– đi ra đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

– Triều Phong đại gia, em sai rồi ỒỒ, van anh đó mau xuất hiện đi!

– Triều Phong.....

– Triều Phong...

Quế Hoa (CV): Đừng đùa tôi chứ.

– Này! Có ai ở nhà hay không vậy!

– Mau mau xuất hiện đi chứ!!

– Cầu cậu đừng làm tôi sợ nữa có được không...

– Được rồi, tôi đáp ứng cậu.

Kiến Phùng Sáp Côn (CV): Ồ? (Kiến Phùng Sáp Côn: thấy lỗ là cảm =))))))))))

– Tiểu Liễu..cậu sẽ không trốn tôi chứ.

–

An Ninh bị số lượng lớn tin nhắn trò chuyện dọa đến cứng người. Rõ ràng cậu đã làm tốt công tác mở QQ, nhưng khi nhìn đến số lượng tin nhắn trên màn hình không khỏi hoảng sợ, An Ninh luống cuống mở sang thư mục tên gọi , một văn bản tràn đầy ký tự xuất hiện trước mắt An Ninh.

Cậu dựa theo các trình tự trên, hướng Tiểu Châu gửi: “Tôi đây.”

Tiểu Châu (Kế Hoạch):!

– Anh xuất hiện aaaaaaaa!!!

– Anh còn dám xuất hiện aaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!

An Ninh nhìn văn bản, nháy mắt một cái [Em họ đúng là liệu sự như thần.. Sao em ấy biết được Tiểu Châu sẽ đáp lại như thế này?]

Laptop An Ninh đang sử dụng, chính là của em họ An Liễu.

Lúc chiếc vali được mở ra, đầu tiên An Ninh để ý tới một phong thư. Phía dưới là một chiếc laptop màu đỏ. Hai bên trái phải là chiếc microphone xa xỉ. An Ninh mở thư ra, sau khi xem xong tròn hai mắt.

Anh họ!

Hi đã lâu hông gặp. Hông biết anh có còn nhớ đến Tiểu Liễu này hay không? A, có khi nào quên mất rồi không.

Anh họ, Tiểu Liễu có chuyện muốn nhờ anh giúp một tay, làm ơn đồng ý em đi Tuy rằng em biết mình không còn sống được bao lâu, thế nhưng vẫn không cam lòng mà muốn “sống tiếp”. Giờ phải làm sao mới tốt a.

A! Được rồi anh họ, anh có biết cái gọi là “Võng phối” và “Cover” không? Nếu chưa biết thì giải thích thế này, “Võng phối” là ở trên internet ***g tiếng. “Cover” là hát lại. Chẳng biết nói vậy anh có hiểu hay không nữa.

Thực ra thì, Tiểu Liễu đang làm mấy cái này em là một phối âm viên a, cũng có hát vài ca khúc nữa.

Nói như này cũng chưa hẳn đã rõ ràng, cho nên Tiểu Liễu có đặt mấy thứ trong laptop, có gì không hiểu, anh họ có thể mở máy ra nhìn. Nói đến thỉnh cầu của em, kỳ thực nó liên quan đến cái này.

Em không muốn bọn nhỏ trên mạng thương tâm, vậy nên không còn cách nào khác, chỉ có thể nhờ đến anh. Dù sao trong họ chỉ có hai đứa mình xem xem tuổi nhau. Các trưởng bối thì không biết rõ cách dùng máy tính.

Tiểu Liễu muốn nhờ ca ca giúp em việc này, có thể sẽ hơi phiền phức một chút, cũng sẽ lãng phí của anh rất nhiều thời gian, nhưng mà.. em chỉ có thể nhờ anh giúp thôi!

Trong laptop em có rất nhiều ca khúc và bản thu. Còn có bản cập nhật tiểu thuyết. Em muốn nhờ anh dựa trên file văn bản [Thời gian đăng và phương pháp] giúp em đăng bài gửi cho một số người. Cụ thể cách thức như nào trong máy đều đã ghi rõ. Tài khoản và mật mã của em cũng được ghi lại ở file văn bản [Tài khoản – Mật mã]. Còn có một vài cái nữa, cũng không khiến anh họ hao tâm tốn sức đâu. Anh có thể giúp em được không?

Có thể sẽ mất khoảng 1 năm, thật là ngại quá đi bất quá thời gian như nào đều có trong [Quá trình và thời gian cụ thể] rồi.

Hy vọng anh có thể giúp em hoàn thành tâm nguyện này.

Cảm tạ anh họ, Tiểu Liễu yêu anh lắm

Thân,

Ngày 1 tháng 6 năm 2013.

An Liễu.

[Tâm nguyện của em họ.. là cái này?] An Ninh nhất thời không biết nên làm gì cho phải, ý nghĩ đầu tiên là [Nếu không muốn, bỏ đi là được rồi.. Nhưng mà.. mình không làm được], cậu nhìn về chiếc laptop màu đỏ kia, muốn hồi tưởng lại hình ảnh em họ mình, thế nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi.

Ký ức về em họ chủ yếu là qua lời kể của cha mẹ. Là một đứa nhỏ khéo léo, thông minh, tài hoa. Với bản thân mình hoàn toàn trái ngược, em họ tính cách cởi mở, không bộp chộp nhưng cũng thú vị.

Thế nhưng, phong thư này..

An Ninh sờ sờ yết hầu mình, lại ngẩng lên nhìn laptop cùng bức thư..

[Nếu vậy, thử xem đã? Dù sao.. đây cũng là thỉnh cầu của cha, lại là tâm nguyện của đứa nhỏ này..] An Ninh bất an nghĩ, vì vậy mới tới bước này.

Dựa theo sách lược đối phó, An Ninh giải thích với Tiểu Châu, thời gian trước bị viêm ruột thừa phải nhập viện phẫu thuật. Cuối cùng cũng qua được một cửa ải.

Kể đó, An Ninh dựa theo các chỉ dẫn còn lại để ứng phó với những người khác.

Trận chiến mở màn rất thành công.

Theo lời An Liễu nói, cậu đem một file gửi cho Tiểu Châu. Xong xuôi, An Ninh mệt mỏi ngã người ra ghế.

[Mệt quá..] Đầu ngón tay run run, cậu bất an lấy tay che mắt.

Cậu lại có thể... cùng người khác “tiếp xúc”

Mặc dù chỉ là trên internet nghe theo chỉ dẫn của em họ type một chút, thế nhưng đối diện một chuỗi ngôn ngữ, An Ninh không khỏi run người sợ hãi.

Đã năm năm. An Ninh tự phong bề mình đã sắp năm năm. Cổ họng không phát ra được âm thanh nào. Tuy bác sĩ từng nói, thanh quản An Ninh không bị thương, chỉ là trong lòng có chút cản trở, thế nhưng ngay cả việc mình bị cái gì đã kích An Ninh cũng không biết, cậu mất trí nhớ cũng đã sắp năm năm rồi.

Bởi vì không phát ra được âm thanh nào, cậu trở nên e ngại tiếp xúc mọi người, e ngại việc phải ra khỏi nhà, thậm chí e ngại cả việc ở trên mạng giao lưu cùng người khác. An Ninh rất ít khi lên mạng, chỉ thỉnh thoảng mới nhìn qua một chút.

An Ninh có chút năng khiếu vẽ, trong tay cũng sở hữu một chiếc wacom đắt tiền. Những bức tranh của cậu trái ngược với tính cách trên, ngập tràn không khí yên vui ấm áp, nhìn qua tựa như những bức họa dành cho thiếu nhi, lúc nào cũng là thế giới mộng ảo bao hạnh phúc. Tuy rằng cậu cũng không thường xuyên vẽ tranh, thế nhưng ở trong phòng, ngoại trừ đọc sách và ngủ người ra, thời gian còn lại An Ninh cũng chỉ dùng để vẽ.

Với An Ninh mà nói, văng phôi, cậu thật ra cũng có từng nghe thấy.

Cậu từng lên mạng sưu tầm hình ảnh, khi đó có thấy một cái banner quảng cáo kịch truyền thanh. Thế nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó. Thời điểm ấy, An Ninh thậm chí không biết, “kịch truyền thanh” chính là vông phối.

An Ninh trấn an tinh thần mình. Trong lòng dâng lên một chút hưng phấn khó tả.

Bởi vì chưa từng thử, đương nhiên không biết, chính là có thể ở trên internet cùng mọi người giao lưu. Điều này khiến cho An Ninh không khỏi mừng rỡ.

“la la li la” Âm hiệu QQ bị An Liễu đổi thành tiếng ngân nga dễ nghe của một nam sinh. An Ninh phát hiện dưới góc phải màn hình có một cái avatar hình hoa cúc nhô lên, không kìm lòng được mà mở ra.

Dã Cúc (Phần Đàn chủ): Liễu tiểu thụ!

Hà Liễu Triều Phong: Đây.

An Ninh kìm lòng khôngặng mà lập tức trả lời, lát sau mới nhớ ra mình chưa xem qua hướng dẫn, vội vã mở văn bản ra tìm tên “Dã Cúc”

Dã Cúc (Phần Đàn chủ): cậu cứ nhiên lập tức rep! Kỳ tích aaa.... nói! Cậu là ai!

An Ninh nhìn văn bản viết “Chờ một giờ sau mới rep”.. lại nhìn lại ba chữ “Cậu là ai” trên màn hình, không hỏi hốt hoảng, không biết nên làm sao bây giờ.

[Đắc ý quên hình a!] Cậu tự mắng chính mình, ba chữ kia như đã vạch trần cậu. (Đắc ý quên hình: vì đắc ý mà quên đi dáng vẻ vốn có của mình)

Dã Cúc (Phần Đàn chủ): Nói! Cậu có đúng hay không là gián điệp bên ngoài phái tới xâm lược đại não Liễu Tiểu Thụ? oo

Hà Liễu Triều Phong: Chuyện gì?

An Ninh nhìn văn bản hướng dẫn cách trả lời.. [Thực sự sẽ không bị phát hiện chứ?] Trong hướng dẫn chỉ ghi mấy câu trả lời đối phó, người kia lại hỏi cậu là ai vậy, khiến cậu nhất thời không biết nên biểu hiện thế nào.

Gặp phải Dã Cúc, An Liễu là một thanh niên nghiêm túc, bị đùa giỡn cũng không xù lông.

Dã Cúc (Phần Đàn chủ): Ca hội rồi, ca hội rồi! Không phải đã nói rồi sao, cậu trở về liền mở ca hội bởi thường cho chúng tuôi!

Ca hội? Là cái gì vậy?

An Ninh mở tập [Ca hội & những thứ liên quan] ra đọc.

Dã Cúc (Phần Đàn chủ): Hoa Bách Hợp với mấy nàng kia cũng đã phát thông báo a Mấy nhóm nhỏ còn sáng tác ca khúc muốn đưa cậu, cậu đừng nói với mọi người là tuôi nói đó >< —=“” nè,=“” đừng=“” nói=“” là=“” cậu=“” đổi=“” ý=“” rồi=“” đấy=“” nhé=“” —=“” người=“” đâu=“” rồi?=“” o.o=“” —=“” tôi=“” bị=“” bỏ=“” rơi=“” rồi=“” sao!=“” —=“” tiểu=“” thụ=“” chết=“” tiết=“” này!=“” cậu=“” vạn=“” năm=“” vạn=“” kiếp=“” thụ!=“” an=“” ninh=“” đã=“” không=“” còn=“” quan=“” tâm=“” đã=“” cúc=“” ở=“” bên=“” kia=“” viết=“” gì.=“” hiện=“” tại=“” cậu=“” chỉ=“” có=“” thể=“” ngây=“” ngốc=“” nhìn=“” [ca=“” hội=“” &=“” những=“” thứ=“” liên=“” quan],=“” cả=“” người=“” như=“” đóng=“” băng=“” thành=“” một=“” khối.=“” [an=“” liễu,=“” em=“” muốn=“” đùa=“” chết=“” anh=“”>

3. Chương 2

An Ninh nhắm mắt đồng ý tám giờ tối thứ bảy mở ca hội. Cậu còn một tuần lễ nữa để thích ứng thế giới kỳ diệu này.

Hơn bốn năm, đây là lần đầu tiên cậu phải tìm hiểu nhiều như vậy.

Đọc văn bản hỗ trợ, lên trên mạng tra cứu. An Ninh dần dà hiểu được một vài thuật ngữ cũng như quy trình, biết trong thế giới này có cái gọi là đam mê gì đó, đồng thời sâu sắc biết một chuyện – An Liễu là một CV vô cùng nổi tiếng, người đời gọi hai tiếng Đại Thần.

Cũng trong quá trình này, An Ninh trở nên yêu thích thanh âm của An Liễu. Đó là một thanh âm trong suốt vô cùng dịu dàng, không thể so sánh với bất cứ thanh âm khác An Ninh từng nghe qua. Thanh âm của An Liễu mỗi chữ, mỗi câu đều nhẹ nhàng gõ cửa trái tim cậu, thật khiến người khác tan nát cõi lòng. An Ninh chính thức bị thanh âm An Liễu mê hoặc. Còn hơn cả, An Ninh thích nhất chính là nghe An Liễu hát. Giọng ca êm dịu mang theo chút âm mũi nhỏ nhỏ, khiến An Ninh say mê nghe đi nghe lại cả ngày, cái gì cũng mặc kệ.

An Ninh vốn không phải chưa từng sử dụng máy tính, cậu đương còn trẻ lại rất thông minh, rất nhanh đã lãnh ngộ được. Ca hội hôm ấy, An Ninh ngoại trừ một chút lo lắng, còn lại cũng không quá mức sợ hãi. Cậu thuận thực mở YY, đăng nhập, click vào phòng của An Liễu, đã luyện tập rất tốt nên trong lòng An Ninh không khỏi sinh ra chút cảm giác hưng phấn, đó là thứ cảm giác rất nhiều năm nay cậu không có.

Thế nhưng khi thấy số lượng người có mặt trong phòng, trong nháy mắt cả người cậu đông cứng.

Phía dưới kênh bình luận không ngừng nhấp nháy.

Liễu Ngạn Nhóm – Quản lý nhóm – Dã Bách Hợp: Lâu rồi hông được đùa giỡn đại nhân nhà chúng ta, thật không thoải mái mà!

Liễu Ngạn Nhóm – Thụ của nhóm – Quế Hoa Liên Tử Cao: Mọi người nhớ kỹ cho tôi, hông được dọa đại nhân a Thân thể cậu ấy vẫn còn chưa tốt

Liễu Ngạn Nhóm – Nhóm viên – Hoa Viên: Quế Hoa đại thần thật tình cảm a

Liễu Ngạn Nhóm – Nhóm viên – Tiểu Mễ: thật tình cảm + 1

Meo méo meo meo meo meo meo meo: thật tình cảm + 2

Liễu Ngạn Nhóm – Nhóm viên – Đầu Cửa Ngươi Mặt Cửa Ta: thật tình cảm +10086

Liễu Ngạn Nhóm – Trưởng nhóm – Chuyển Giác: Thật tình cảm +10010 chỉ những người như Quế Hoa Đại Thần mới có thể yên lặng dịu dàng chăm sóc Liễu tổng thụ nhà chúng ta a Ha ha ha a.. bất quá, thụ yêu thụ chính là hông có tương lai ha ha ha!

Thanh Minh: Bao giờ chính chủ đến?

Liễu Ngạn Nhóm – Trưởng nhóm – Dã Cúc: Sắp thôi sắp thôi cậu ấy nói sắp tới rồi

Liễu Ngạn Nhóm – Trưởng nhóm – Dã Cúc: A a tới rồi tới rồi Mọi người đừng rộn Liễu tiểu thụ giá lâm Cậu vừa bị ôm lên mạch.

An Ninh khẩn trương mở ra một file ghi âm, dựa vào tên click một âm tần rồi ấn nút F2.

“Ha ha, mọi người khỏe chứ, tôi Hà Liễu Triều Phong đây.” Thanh âm An Liễu vừa vang lên, chỉ cần một câu thăm hỏi, bên dưới không ngừng điên cuồng bình luận, một loạt [Triều Phong đại thần khỏe chứ! Triều Phong đại thần em yêu anh!!!] An Ninh không kịp nhìn theo, thấp thỏm nhìn xuống bình luận phía dưới. Theo thứ tự mở tiếp âm tần.

“A.. gần đây bị dày vò liên tục a. Phẫu thuật này, phải nhập viện này. Làm tôi bây giờ rất nhớ mọi người. Hôm nay thân thể khá hơn một chút, nhưng không thể chơi đùa lâu được, chỉ có thể hát một lúc. Thật sự xin lỗi.”

Bên dưới đồng loạt bình luận [Xin hãy chú ý thân thể], [Sức khỏe mới là quan trọng! Không sao cả, đều không sao cả!]

An Ninh kim lòng không đặt, khẽ nở nụ cười.

Các bước sau tiến hành rất thuận lợi, An Liễu đều đã ghi âm rất tốt, kéo dài đến tận mười giờ rưỡi. An Liễu đều vì ca hội lần này mà cố ý thu. Giữa chương trình còn xen kẽ vài câu hỏi cùng tiếng ho khan, tiếng uống nước của em ấy. An Ninh không khỏi sinh ra một chút kính nể với em họ.

Vốn tất cả đều đã thuận lợi, thế nhưng Dã Cúc không biết ở đâu ra nhảy lên phá sóng.

“Được rồi được rồi Đại Thần đích thân hát thật cừ khôi bất quá bây giờ đến phiên giải đáp thắc mắc nào nào chưa từng nghe đến đúng hông haha, kỳ thực tui tuôi chưa từng bàn với chính chủ vụ này! Đây là kính hỉ ha! Âm tần Dã Cúc không quá tốt, thanh âm có hơi trung tính, nghe vào rất êm tai, thế nhưng lại nói ra những điều khiến An Ninh cảm thấy kinh hãi.

[Làm sao bây giờ?!! Không có, không có âm tần đối phó cái này a..] An Ninh hốt hoảng tìm tài liệu cùng file ghi âm.

“Trả lời mấy câu hỏi kia để cho tui đi, cậu ấy hát đã lâu rồi, cổ họng khó chịu, để cậu ấy nghỉ ngơi một chút!” Thanh âm trong trẻo của một thiếu niên vang lên. An Ninh sững người, lên mạch là một áo may ô màu cam – Quế Hoa Liên Tử Cao.

“Hửm? Vậy sao được! Quế tiểu thụ cậu đừng giành đại thần của bọn tuôi chứ ” Giọng nữ nhu hòa của Chuyển Giác vang lên.

“Đúng vậy, Quế Hoa tiểu thụ tâm ý cậu thật quá rõ ràng! Muốn dọa đại thần của bọn tuôi chạy luôn sao.” Dã Cúc cũng vui đùa.

An Ninh thấy người cứu mạng, nhanh chóng gõ xuống một hàng chữ.

Hà Liêu Triều Phong: Để Quế Hoa nói đi, chuyện gì của tui cậu ấy cũng biết.

An Ninh ngây thơ không biết nói như vậy cũng không được, mấy ngày nay cậu hay ở trên QQ cùng người này hàn huyên, Quế Hoa cũng kể cho cậu không ít chuyện tình giới võng phối trong thời gian vừa qua, có lẽ quan hệ với An Liễu không tệ. Quế Hoa Liên Tử Cao chính là tên đầy đủ của Quế Hoa (CV). An Liễu cũng đã chuẩn bị một vài ghi chú.

Bình luận của Hà Liêu Triều Phong rất nhanh bị các bình luận khác cuốn đi. An Ninh có chút vội vàng xao động, còn đang định type lại một lần nữa, lại phát hiện cả kênh bình luận đột nhiên biến thành [Hà Liêu Triều Phong 10:43:21: Để Quế Hoa nói đi, chuyện gì của tui cậu ấy cũng biết.]

“What! Quế Hoa tiểu thụ từ thiếp phong lên làm vợ rồi sao!” Dã Cúc nhin không được rít gào: “Tuôi không chịu đâu! Thụ yêu thụ chính là không có hạnh phúc a a a a a a a!”

An Ninh nhất thời khê thở dài.

“Không được! Không thể khinh địch mà dễ dàng buông tha các người!” Dã Cúc vẫn còn gằm thét: “Không tự trả lời cũng được, hôn đi, hôn đi!” (Nguyên văn QT là mạch vẫn: hiểu nôm na là tiếng kiss trên mạch)

Bình luận phía dưới cũng thuận theo Dã Cúc, điên cuồng rep [Hôn đi!!]

[Hôn...] An Ninh biết hôn là cái gì, mấy ngày hôm nay để tìm hiểu, An Ninh đã chạy đi nghe ca hội của Tiểu Phần Hồng. Vừa vặn Tiểu Phần Hồng đã cho một mạch hôn.

Thế nhưng An Ninh không biết là, An Liễu tới bây giờ cũng chưa từng cho một mạch hôn nào, cũng không chú ý tới có một văn bản tên là [Phương pháp ứng phó mạch hôn].

An Ninh hứng trí dạt dào [Cái này! Mình có thể làm được!]

Không sai, An Ninh mặc dù không nói được, thế nhưng mạch hôn chính là hoàn toàn không cần dùng đến tiếng nói! An Ninh gỡ tai nghe xuống, xoay người lấy ra microphone của An Liễu, liên tiếp thực hiện thao tác mở mạch mà quên mất đeo tai nghe lên, vô tình tạo ra một sự kiện ảnh hưởng tới cả cuộc đời mình – cậu khê chạm hai cánh môi vào với nhau, phát ra một tiếng hôn nhỏ nhẹ.

Toàn bộ thao tác xong xuôi, An Ninh còn chưa kịp nhìn bình luận, cậu nhớ ra quên chưa đeo tai nghe, lại cuống quýt đeo lên.

“A” Một tiếng cười rung động lòng người khê vang lên, tiếp theo nói một câu An Ninh không hiểu: “Tặng cái này?” An Ninh chỉ cảm thấy, tim mình đập điên cuồng theo thanh âm này.

Kênh bình luận đột nhiên điên cuồng.

Rít gào chói tai, hoa, còn có một cặp lễ vật.

An Ninh còn chưa hiểu gì. Bên kia YY trò chuyện riêng tư của Quế Hoa đột nhiên nhảy ra. An Ninh lập tức mở.

Quế Hoa (CV):!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hà Liễu Triều Phong:.. Sao vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Quế Hoa (CV):!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Cậu cư nhiên..!

Hà Liễu Triều Phong: Cái kia.. tôi rốt cuộc đã làm sai cái gì?

Quế Hoa im lặng một hồi sau đó gửi đi một âm tần. An Ninh lập tức nhận lấy, tốc độ down rất nhanh, văn kiện không lớn lắm.

An Ninh không để ý tình trạng bên kia mà mở âm tần ấy ra.

“Hừm? Người đâu? Chạy đi rồi?” Vang lên đầu tiên chính là thanh âm của Dã Cúc.

“Cậu ấy chưa bao giờ cấp mạch hôn, xem đi, bị dọa chạy rồi!” Kế đó là thanh ngạo kiều của Quế Hoa.

“Thật là Nhất định không chịu cho sao.. Quế Hoa tiểu thụ cậu còn.. A..? a..a a? Hình như tuôi nhìn thấy Quy Ẩm đại thần!!!”

Một màn tĩnh lặng. Sau đó một thanh âm đầy từ tính vang lên: “A, bị phát hiện rồi.” Thanh âm lười biếng pha chút trêu đùa hỏi:”Tiểu Phong, lễ vật trước kia nói đâu, là cái gì vậy? Mau mang ra đây đi.”

Đương lúc cậu còn không biết chuyện gì đang xảy ra.. thì An Ninh nghe được tiếng hôn của mình.....

[.....Tôi... Đã làm gì?]

An Ninh hốt hoảng vội tắt máy tính, rúc đầu vào ổ chăn.

Ở một nơi mà An Ninh không biết, trên một trang web phần hồng, có một bài post náo loạn cả đêm.

[aaaaaaaaaaaaaaa! Nhập học! ẨmPhong kiếp này hông tốt nghiệp! Đây mới chính là tình yêu đơm hoa kết trái! Nụ hôn đầu của em sẽ do anh phụ tráchhhhhhhh aaaaaaaaaaa!]

Quy Ẩm nhìn Hà Liễu Triều Phong đột nhiên biến mất, không khỏi bật cười.

Người này đêm nay là ngọn gió gì vậy? Đột nhiên tặng mình một nụ hôn, sau đó liền biến mất.

Quy Ẩm thật ra đã quen với loại chuyện mạch hôn này, thế nhưng tình huống này phát sinh trên người Hà Liễu Triều Phong thật quý dị.

Quy Ẩm từng hợp tác với Hà Liễu Triều Phong mấy bộ kịch, cũng tán gẫu không ít lần. Người này cho anh hay tám chữ “Giữ thân trong sạch, chính trực không cong”. Đúng, chính là không cong. Hà Liễu Triều Phong từng nói với chính anh, cậu là một thẳng nam thẳng tắp, thế nên Quy Ẩm với cậu mới không sinh ra ý niệm gì trong đầu mà chỉ coi là bạn bè bình thường. Hơn nữa, thanh âm cùng tính cách Hà Liễu cũng không phải khẩu vị của Quy Ẩm. Thế nhưng hôm nay, Quy Ẩm nghe được tiếng hôn nhẹ nhàng của cậu, trong lòng nảy lên một chút ngứa ngáy.

Quế Hoa Liên Tử Cao cũng nhốn nháo cả đêm, nói không gặp liền không gặp! Ca hội phải làm sao! Sau đó phải làm sao! Vốn nghĩ đêm nay là cơ hội cho cp mình.. Thế nhưng sao lại thế này.. Xong cả rồi!

4. Chương 3

Ngày hôm sau, lúc An Ninh mở màn tỉnh dậy đã là giữa trưa.

An Ninh luôn ngủ rất ít, giấc ngủ cũng không tốt, nhưng chưa bao giờ giống như đêm qua – cả đêm gần như mất ngủ.

Dạ dày An Ninh kêu rột rột mấy tiếng, cậu đỡ dẫn xuống giường lấy cho mình một bát cơm nóng. [Hôm nay phải làm gì ấy nhỉ.] Đầu óc An Ninh vẫn chưa kịp tỉnh táo, chầm rãi mò lên QQ.

[illegible]

An Ninh mở ra một loạt.

Mưa bom bão đạn gầm ngút. Nháy mắt câu đã thanh tỉnh.

An Ninh rón rén đọc rồi tắt từng cuộc nói chuyện, cự tuyệt vài yêu cầu kết bạn. Sau đó quay lại cửa sổ nói chuyện riêng.

Dã Cúc (Phần Dẫn chủ): //xxxxxxxx. xxxxxxxxxxx. com đại thần xem đi

– a ha ha ha ha ha ha ha ha ha

- Liễu tiểu thu, rốt cuộc anh cũng có scandal a

An Ninh tò mò mở ra xem, sau đó dựa theo ghi chép An Liễu để lại, trực tiếp đóng cửa sổ. Một lần nữa An Ninh cảm thấy con gái thật đáng sợ, chuyện không mà cũng có thể nói cho có. Đồng thời, An Ninh cũng sâu sắc nhận ra hành động đêm qua của mình có bao nhiêu ngu xuẩn, cứ thế mà bỏ chạy để rồi bị nói thành "Xấu hổ trốn đi.", "Bị Quy Âm kéo xuống ăn". An Ninh dự định xử lý xong xuôi ở đây phải đi tìm hiểu xem Quy Âm là ai, hình như trong tài liệu An Liễu không có nhắc tới. Bị ghép thành cp như vậy, không để ý không quan tâm là được rồi thế nhưng đến tận bây giờ, thanh âm người kia vẫn không ngừng quanh quẩn.... Thật ên tai..

Cá Chua Ngọt (CV): Triều đại thần? Triều Phong đại thần là anh sao!

– Triều Phong đại thần cầu tiếp kích, lần trước đã nói hết rồi, kích bản anh đã xem xong chưa?

Hà Liễu Triều Phong: Xem xong rồi. Tôi nhân.

Cá Chua Ngọt (CV): Anh lên rồi? Anh nhận? Được rồi được rồi, để em thêm anh vào tổ kịch he he he he he Anh và Quy Âm đại thần lai xuất hiện cùng nhau kịch lần này nhất định sẽ rất hot nha!

An Ninh cũng không để ý Cá Chua Ngot nói gì, nhân lời mời vào tổ kích xong rồi đi tiếp tục chiến đấu

Thiệt Thần – Cá Chua Ngọt: Hoan nghênh Triều Phong đại thần gia nhập tổ kịch Võ tay võ tay nào Cơ Cơ, nhiệm vụ hoàn thành XD.

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: Triều Phong sama! Tuôi đập bây giờ, đừng có gọi là Cơ Cơ (# ‘)

Hầu Kỳ – Dã Bách Hợp: Cái gì? (o)! Đại thần nhà em sao?! Đại thần anh nhân sao!

Áo Ròng – Thanh Minh: Hà Liễu Triều Phong!

Trang Trí – Sawa: JQ đến rồi! Hôm qua tuổi vừa mới nhập học!

Giang Phàm – Hà Liễu Triều Phong: Mọi người khỏe ^^

Hậu Kỳ – Dã Bách Hợp:!

Trang Trí – Sawa:!

Áo Ròng – Thanh Minh:!

Trần Kiến Quốc – Nguyệt Bán Loan:

Tuyên Truyền – Thụ Thụ:!

Kế Hoạch – Nhất Thế Cơ:!

Thiên Thần – Cá Chua Ngọt: Mấy người than thở cái gì chứ (o) rõ ràng là mấy người kêu tuôi mời Triều Phong đại thần phối Giang Phàm mà.

Kế Hoạch – Nhất Thế Cơ: Giữ nguyên đội hình!

An Ninh bật cười, sau đó liền đóng cửa sổ.

Quế Hoa (CV): Này, cậu chạy cái gì!

– Mau lẩn ra đây.

– Đừng nói là chạy rút chân rồi đó?

– Ai Thôi quên đi, vốn ca hội mở ra là có ý tìm cho cậu cp đối phó mấy kẻ xấu, không phải tôi cũng được, kế hoạch coi như thành công một nửa.

– Sau này chú ý một chút, mấy ngày nay tôi muốn tránh xui xẻo, cũng không lên mạng được, cậu nhớ đừng chọc ai đó!

Hà Liễu Triều Phong: Ừm.

Bên kia hiển thị avatar xám xịt. An Liễu liền đóng cửa sổ.

Cửa sổ cuối cùng liền nhảy ra.

Kiến Phùng Sáp Côn (CV): A, kỳ thực cậu không cần phải vậy. Quý Ẩm người kia tác phong không tốt, não tàn lại đặc biệt thừa khả năng gây sự. Hắn còn là một gay thuần chủng nữa. Nếu cậu muốn tôi chết tâm, chọn Quế Hoa xem ra thích hợp hơn. Đừng đem mình nhảy vào hồ lửa, không đáng đâu.

Lúc An Ninh nhìn thấy cái từ gay này, không hiểu vì sao trong lòng trở nên căng thẳng. Đó là một loại cảm giác không thể nói rõ, cậu còn không hiểu nghĩa từ này, nhưng không hiểu sao thấy vô cùng quen mắt.

An Ninh tò mò tra từ điển nghĩa từ này.

Đồng tính luyến ái.

Cậu trầm mặc thật lâu.

[An Liễu.. là đồng tính sao?] Trong tài liệu của An Liễu có đề cập tới mấy cái gọi là đam mỹ, là những thiếu nữ hay thậm chí cả thiếu nam có huyền tượng tốt đẹp là ngắm hai nam nhân ở cùng một chỗ. CV phối đam mỹ không phải ai cũng là đồng tính, chủ yếu cp đều là yy. An Liễu, nói thế nào thì.. em ấy cũng không còn trên trần đời.

Kiến Phùng Sáp Côn (CV): Onl sao?

Kiến Phùng Sáp Côn này cũng là một CV. An Ninh lo lắng mở tài liệu ra. Lần trước cùng người kia đối thoại, khi ấy mới nhận được laptop, lúc đó trả lời ai cũng na ná nhau, đều là mới nằm viện về, cảm ơn vì đã quan tâm.

An Ninh tìm trong danh sách CV thế nào cũng không thấy tên Kiến Phùng Sáp Côn.

Vì vậy, An Ninh mở ra tài liệu [Những người đặc biệt]

Quả nhiên, người đầu tiên chính là Kiến Phùng Sáp Côn.

[Cậu ấy rất yêu em, cũng là em không biết chọn thời gian mà rơi vào tình yêu với người ấy. Vì vậy, hãy để cậu ấy quên em. Cho dù không thể quên, em cũng muốn anh họ giúp em một chút, khiến cậu ấy hận em. Trước mặt cậu ấy, em mong mình trở thành một người vô cùng xấu xa]

An Ninh đọc xong không khỏi sốt ruột, cậu không biết phải trả lời thế nào. Chậm rãi ôm đùi cuộn người lại. Trong lòng An Ninh trở nên buồn bực, không biết vì sao, chính là cậu muốn khóc.

Có thể cậu không còn nhớ rõ em họ, nhưng gần đây cũng vì thực hiện tâm nguyện của em ấy mà cậu trở nên bận rộn. Mỗi ngày nghe giọng nói ôn nhu của em trai, không nghĩ rằng em đã rời khỏi nhân thế.

Giờ khắc này, nhìn người đối diện nhắc nhở quan tâm, khiến An Ninh sâu sắc cảm nhận rằng, em họ thực sự đã không còn.

Người đối diện kia, vĩnh viễn không còn có thể nhìn thấy em ấy.

An Ninh mím môi, khó khăn đánh ra vài chữ.

Hà Liễu Triều Phong: Tôi cp cùng ai với cậu không quan hệ.

An Ninh đánh xong hàng chữ, nước mắt lại trào ra.

Kiến Phùng Sáp Côn (CV):.. Cứ nghĩ rằng.. cậu sẽ.. không bao giờ.. không bao giờ nói chuyện cùng tôi nữa..

An Ninh khóc không thành tiếng. Cậu không biết làm như vậy có đúng hay không, chỉ là lần đầu tiên cậu có cảm giác không muốn nghe theo lời An Liễu.

Hà Liễu Triều Phong: Hà Liễu Triều Phong đã chết! Em ấy không còn ở nhân thế, vậy nên mong cậu hãy quên em ấy đi!

An Ninh nhin không được đánh một hàng chữ. Cậu biết đối phương sẽ không thể tin mấy lời này, thế nhưng vẫn không nhin được mà làm vậy.

Kiến Phùng Sáp Côn (CV): ...

– Nếu đây là hi vọng của cậu, tôi sẽ làm vậy.

– Thế nhưng, tránh xa Quy Âm một chút, đừng tổn thương chính mình.

An Ninh nhìn avatar Kiến Phùng Sáp Côn tối sầm rơi xuống phía dưới. Tim cũng như rơi theo..

Cậu cuộn người trên ghế, nửa ngày không nhúc nhích.

‘la la la li la ‘

An Ninh chậm rãi ngẩng đầu, lại thấy trên màn hình hiện lên một cái loa. Đang muốn cự tuyệt, đột nhiên thấy có yêu cầu thêm bạn.

A?

[Quy Âm (guiyinyibei@111.conm) gửi tới một yêu cầu kết bạn. Đồng ý thêm hay cự tuyệt] (đuôi @111.conm nhé, hông sai đâu)

Quy Âm? Chính là.. đêm qua?

Thần xui quỷ khiến, An Ninh nhấp chuột vào đồng ý thêm bạn.

Quy Âm: Tiểu Phong =v=

An Ninh sửng sốt, làm sao bây giờ? Còn chưa kịp nghĩ cậu đã đánh xuống một hàng chữ.

Hà Liễu Triều Phong: Người tôi hôn đêm qua không phải anh! Thật đó!

Chưa kịp nhìn lại đã ấn gửi đi.

[aaaaaaaaaaaaaaaaa] Nội tâm gào thét mãnh liệt [lại làm chuyện ngu xuẩn nữa rồi a!]

Quy Âm: Ặc..Không phải sao?

Văn Nhất Minh ngồi trước máy tính cũng bật cười thành tiếng.

Cùng Hà Liễu Triều Phong hợp tác đã là chuyện của mấy năm trước, khi đó nhân vật của hai người gần như chồng chéo với nhau, mình không phải chủ công thì cậu ấy là chủ thụ,..

Hai người quen biết nhau đã lâu, cũng hay ở SK nói chuyện phiếm. Sau này có YY, hai người liền qua YY nói chuyện. Thường xuyên qua lại nên cũng trở nên quen thuộc, thế nhưng kết bạn YY lại quên mất QQ.

Văn Nhất Minh vì hai năm trước điều động công việc nên quy ẩn trong giới võng phôi, YY cũng không lên. Quan hệ với Hà Liễu Triều Phong cũng dần phai nhạt, cuối cùng gần như cắt đứt. Gần đây em họ muốn nhờ anh quay lại tiếp kịch của em ấy nên mới một lần nữa log vào YY, tối hôm qua cũng là nghe nói Hà Liễu Triều Phong có ca hội, nhớ kỹ trước đó cậu ấy nói, nếu như anh trở về võng phôi, cậu sẽ đích thân tặng lễ vật. Sở dĩ muốn ôn chuyện cũ, kết quả lại thành ra như vậy.

Hà Liễu Triều Phong: A, xin lỗi, xin lỗi, ngày hôm qua vì mấy cô bé kia yêu cầu mạch hôn. Tôi không phát hiện anh đã đến nên mới cho mạch hôn. Thực sự không cố ý, anh phải tin tôi!

Văn Nhất Minh không ghét Hà Liễu Triều Phong bây giờ, ngược lại so với cảm giác nói chuyện cùng cậu ấy trước kia, Hà Liễu Triều Phong bây giờ khiến anh thoải mái hơn. Nhịn không được nẩy lên tâm tư muốn đùa giỡn.

Quy Ẩm: Ai nha ai nha Tiểu Phong thật bạc tình a (ˇ? ˇ) đêm qua cậu như vậy còn khiến tôi mất ngủ...

Hà Liễu Triều Phong: Mất ngủ... a.. xin lỗi.

An Ninh nhìn avatar người này. Quy Ẩm thoát nhìn có vẻ là người quen của An Liễu, thế nhưng trong mấy tài liệu kia đều không có tên người này. An Ninh đành dựa theo lời An Liễu nói, “Không có tên thì anh tự mình đối phó, bởi vì họ cũng không quen thuộc với em.” An Ninh nghĩ, nói như vậy, bọn họ có thể thực sự không quen a.

An Liễu, An Liễu chu đáo như vậy, lại quên mất Quy Ẩm người này đã từng tồn tại.

Quy Ẩm: Không có gì! Kỳ thực cậu chỉ cần hôn tôi lại một chút.. đêm nay tôi có thể ngủ ngon a

Hà Liễu Triều Phong:

Quy Ẩm: A, chắc đêm nay tôi lại mất ngủ mất..

Văn Nhất Minh nhìn màn hình thật lâu, không thấy người kia trả lời, trong lòng không vui nghĩ.. a, mình đùa hơi quá rồi..

Đang muốn nói “Không làm khó”, thì đối diện gửi tới một file ghi âm 2 giây.

Anh ngỡ vực mở ra, sau một hồi im lặng, tiếng “Chụt” nhẹ nhàng vang lên...

Văn Nhất Minh ngây người tại chỗ.

Hà Liễu Triều Phong: Như vậy được chưa? Đêm nay anh nhất định phải ngủ ngon đấy. Sức khỏe rất quan trọng.

Văn Nhất Minh nhìn dòng chữ trên màn hình. Khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

An Ninh mặt vẫn còn đỏ rực không biết, chuyện cậu làm đã khiến Văn Nhất Minh ở bên kia ra một quyết định quan trọng. Anh phải bẻ cong “Thằng nam” này!

5. Chương 4

Trong cửa sổ nói chuyện, An Ninh click chọn gửi bản thu.

Rất nhanh đối phương đã nhận được.

Tiểu Châu (Kế Hoạch): Được rồi, em đi nghe một chút, lần này không phải toàn bộ kịch cùng một lúc đấy chứ?

Hà Liễu Triều Phong: Không phải.

An Ninh lau mồ hôi, lần trước lúc Kế hoạch yêu cầu nộp phản âm, An Ninh mở file [phản âm], trực tiếp gửi cho Tiểu Châu bản thu [phản âm 1]

Kết quả Tiểu Châu bị dọa sợ, nói là tuy em có thúc giục anh hơi nhiều một chút, nhưng cũng đâu cần phải như vậy, trực tiếp thu toàn bộ kịch luôn.

An Ninh một lúc mới nhớ ra, trong tài liệu An Liễu để lại có ghi là [Cắt nối biên tập lại rồi giao cho Kế hoạch], đi kèm là một vài tài liệu hướng dẫn. May là An Ninh thông minh, lừa dối qua được cửa ải này.

An Ninh khắc khổ học tập tròn hai ngày, cuối cùng cũng lĩnh hội được – cắt âm.

Cái này cũng không thể trách An Ninh được, tuy hội họa cậu vô cùng có thiên phú, thế nhưng đối với mấy phần mềm audio thì cũng lại vô cùng ngốc nghếch.

Miễn cưỡng học xong cắt âm, lần thứ hai phản âm, An Ninh nói có mấy câu hơi có vấn đề, sau đó gửi file [phản âm 2] đã qua cắt nối biên tập rồi đưa cho cô bé.

An Ninh trước giờ cũng không biết, phối âm kịch truyền thanh còn có vụ phản âm này, cũng may là An Liễu an bài chu đáo, sắp xếp ổn thỏa khi nào thì giao âm, khi nào thì giao phản âm. Phản âm cần cắt nối biên tập thế nào. Nếu phản âm không tốt, giống như kế hoạch nói, có mấy câu thực sự không ổn, có thể bảo kế hoạch thay đổi người.

An Ninh học rất nhanh. Lv ứng phó người khác cùng mỗi ngày một tăng cao.

“la la la li la ”

Quy Âm: Thế nào? Có được nhận không?

An Ninh cười cười, gần đây nụ cười của cậu xuất hiện ngày một nhiều. Cũng như số lần cậu cùng Quy Âm trò chuyện ngày một tăng.

Hà Liễu Triều Phong: Chắc là được nhận. Còn anh?

Quy Âm: Ừ, không tìm được cảm giác. Tính cách nhân vật vụn vẹo quá.

Lúc tiếp kịch ở chỗ Cá Chua Ngọt, toàn bộ âm tần đã có ở trong máy tính. Quy Âm là người cuối cùng gia nhập tổ kịch cùng với Hà Liễu Triều Phong. Sau này An Ninh mới biết, Quy Âm chính là chủ dịch công của bộ này, An Liễu lại vừa hay là chủ dịch thụ.

Hà Liễu Triều Phong: Vậy làm sao bây giờ?

Quy Âm: Chúng ta tới đối kịch đi.

Hà Liễu Triều Phong: Hm... bây giờ tôi không tiện.

Quy Âm: Đạo này cậu thường xuyên không tiện a.. haizzzzz

Hà Liễu Triều Phong: Ừm, gần đây ở nhà họ hàng, không còn cách nào khác.

An Ninh bình tĩnh trả lời, kỳ thực mặt đã đỏ ửng.

Quy Âm: Tối YY đi tôi hát cho cậu nghe.

Hà Liễu Triều Phong: Được rồi.

Trước đây vẫn có người đến mời Hà Liễu Triều Phong làm khách quý, An Ninh không thể làm gì hơn ngoài từ chối nói rằng mình đang ở nhà họ hàng, chỉ có thể nghe và ghi âm. Văn Nhất Minh sau khi biết được, mỗi ngày đều kéo An Ninh tới YY mở phòng nhỏ để hát cùng nói chuyện phiếm. An Ninh gõ chữ, Văn Nhất Minh nói.

An Ninh rất thích thanh âm của Văn Nhất Minh, mỗi lần nghe mặt không kiềm chế đỏ rực lên. Cậu cũng thích cùng Văn Nhất Minh nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng anh ấy còn hát cho cậu nghe. Thế nhưng mỗi lần như vậy tim lại có chút cô đơn, bởi Quy Âm làm tất cả cũng chỉ vì Hà Liễu Triều Phong.

Văn Nhất Minh cũng nhìn ra đối phương thích như vậy, bản thân cũng cảm thấy phương thức này thật thoải mái. Hà Liễu Triều Phong bây giờ đem lại cho anh cảm giác rất khác với người trước kia, thế nhưng nhìn đến trang bìa trên 5sing của Hà Liễu Triều Phong, Văn Nhất Minh lắc đầu cười chính mình. Có lẽ ai rồi cũng thay đổi.

Hai người âm áp theo đuổi tâm tư của riêng mình.

Cp lâu lại sắp điên đảo rồi.

Trước đây Kiến Phùng Sáp Côn có nói, Quy Ẩm cũng không phải người tốt.

Quy Ẩm người này, tin đồn đúng là đều không tốt. Lại nói hậu cung khắp thiên hạ, ai đến cũng đều không cự tuyệt, cp lâu cũng có thể hợp thành tiểu khu.

Nhưng hết lần này tới lần khác, anh đều không có hành động gì.

Nhưng lần này, mặc kệ anh có nghiêm túc theo đuổi Hà Liễu Triều Phong hay không, mọi người đều nhận định như vậy.

Người đứng ngoài nhìn hai người ân ái trong phòng YY ngày một đông.

Trên trang web phấn hồng của Quy Ẩm, một cp lâu mới được lập lên, một cái thì bị đóng cửa trong đau xót.

Cho nên hai tháng sau, lúc Quế Hoa Liên Tử Cao đi công tác về nước, chuyện cp đã không thể văn hồi.

Trang Trí – Sawa: Mọi người ra xem banner!

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ:.. oa.. oa.... bây giờ là 1h46p sáng. Hoàn thành banner cũng phải biết lựa thời gian chứ.

Trang Trí – Sawa: Đừng có dả kích lòng nhiệt thành của tuổi! Banner lần này tuổi rất hài lòng đấy! Đồng ý thì nhấn 1

Áo Ròng – Thanh Minh: 1

Hậu Kỳ – Dã Bách Hợp: 1

Vệ Trì An – Quy Ẩm: 1

Giang Phàm – Hà Liễu Triều Phong: 1

Giang Mẫu – Nhạc Nhạc: 1

Trang Trí – Sawa:

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: ... Định không cho mọi người ngủ sao?

Trang Trí – Sawa: Thấy đại thần tuổi khấn trương.. [hình ảnh], đại thần.. cầu chỉ giáo.

Hai tấm banner xuất hiện trên màn hình, trong hình là hai nam nhân cúi đầu tựa vào nhau, phía sau là bầu trời đêm yên tĩnh.

Kết cấu và cảnh trong tranh rất tuyệt, màu sắc cũng rất đẹp.

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: (? ?) oa oa.. đẹp muốn chết!

Vệ Trì An – Quy Ẩm: Thật đẹp quá.

Giang Mẫu – Nhạc Nhạc: cầu wallpaper (@ @)

Trang Trí – Sawa: Ai nha.. mọi người đừng như vậy.. gia cũng biết lần này có hơi đặc biệt nếu không thành vấn đề vậy tuổi ném qua cho Tiểu Nháo PS nha?

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: GJ! Không thành vấn đề! (gj: chắc là good jobs – làm tốt lắm)

An Ninh nhìn banner, lặng lẽ mở trò chuyện với Sawa..

Hà Liễu Triều Phong: Sawa..

Sawa Đang Trả Nợ: (o) a Triều Phong đại thần!

Hà Liễu Triều Phong: Cái kia.. em xem mấy bức tranh này một chút, xem có thể làm banner không? [hình ảnh] [hình ảnh]

Sawa Đang Trả Nợ: (o) thật đẹp quá. Đương nhiên có thể ạ.. Đại Thần muốn làm banner sao? >< thể=" nhưng=" em=" không=" biết=" ps=" có=" cần=" em=" giúp=" đại=" thần=" tìm=" tiểu=" nháo=" không?=" bạn=" ấy=" ps=" rất=" giỏi=" hà=" liệu=" triều=" phong=" à=" không..=" đây=" là..=" anh=" họ=" tôi=" vẽ..=" anh=" ấy=" muốn=" làm=" trang=" trí..=" thể=" nhưng=" không=" biết=" phải=" làm=" gì..=" nên=" nhờ=" tôi=" giúp=" anh=" ấy=" hỏi=" một=" chút..=" sawa=" đang=" trả=" nợ=" à=" à..=" anh=" họ=" anh=" muốn=" vẽ=" banner=" cho=" thể=" loại=" kịch=" gì?=" hà=" liễu=" triều=" phong:...=" anh=" ấy=" muốn=" vẽ=" banner=" cho=" tổ=" kịch=" của=" quy=" ẩm..=" sawa=" đang=" trả=" nợ="=" an=" ninh=" muốn=" làm=" một=" cái=" gì=" đó=" cho=" quy=" ẩm,=" có=" thể=" đứng=" sau=" anh=" làm=" một=" họa=" sĩ=" nhỏ=" bé=" cũng=" tốt,=" câu=" không=" muốn=" chỉ=" làm=" "hà=" liễu=" triều=" phong=" sawa=" đang=" trả=" nợ=" qoq=" đại=" thần..=" đây=" là=" giành=" giật=" trực=" tiếp=" sao!==" có=" là=" chân=" ái=" cũng=" hông=" thể=" như=" vậy=" được=" qq=" hà=" liễu=" triều=" phong=" hử?=" không,=" không=" phải=" kịch=" này..=" ý=" là=" những=" kịch=" khác..=" sawa=" đang=" trả=" nợ=" q.q=" a=" là=" như=" thể=" a,=" o-o,=" làm=" em=" sợ=" quá..=" quy=" ẩm=" đại=" thần=" gần=" đây=" có=" nhận=" một=" bộ=" kịch=" bg,=" tuy=" là=" nam=" phụ=" thôi,=" đại=" thần=" anh=" có=" muốn=" để=" anh=" họ=" anh=" thử=" luôn=" không?=" vẽ=" tranh=" bg=" a=" hà=" liễu=" triều=" phong=" ừm..=" vừa=" làm=" đã=" vẽ=" bl=" mà=" nói,=" chính=" là=" mới=" không=" dễ..=" bg=" cũng=" không=" vẫn=" đề=" gì..=" với=" bl=" câu=" còn=" muốn...=" nghiên=" cứu=" thêm=" một=" chút..=" an=" ninh=" từ=" sawa=" lấy=" được=" số=" qq=" của=" bạn=" làm=" kế=" hoạch,=" hướng=" quy=" ẩm=" nói=" lời=" tạm=" biệt=" sau=" đó=" out=" nick=" hạ=" liễu=" triều=" phong,=" lập=" một=" nick=" mới,=" thêm=" bạn=" với=" bạn=" kế=" hoạch=" kia..=" kết=" quả,=" lần=" đầu=" tiên=" đã=" bị=" từ=" chối..=" an=" ninh=" xấu=" hổ=" nhìn=" tín=" hiệu=" trên=" màn=" hình..=" bắt=" đặc=" dĩ=" gửi=" yêu=" cầu=" thêm=" bạn=" một=" lần=" nữa,=" đồng=" thời=" nói=" rõ=" ý=" đồ=" đến=" lúc=" này=" mới=" được=" thông=" qua..=" châu=" quang=" bảo=" khí=" bạn=" tới=" là=" để=" tuyển=" dụng=" vị=" trí=" trang=" trí?=" a?=" nick=" này=" không=" phải=" là=" nick=" của=" tiểu=" châu=" hay=" sao?=" điệp=" tử:=" a=" đúng=" vậy..=" châu=" quang=" bảo=" khí=" a,=" vậy=" bạn=" có=" tác=" phẩm=" nào=" chưa?=" điệp=" tử:=" có=" đợi=" tôi=" tìm=" đã..=" -=" đây=" rồi..=" [==" hình=" ảnh="]=" [==" hình=" ảnh="]=" [==" hình=" ảnh="]=" châu=" quang=" bảo=" khí=" (/=" oa=" thật=" giỏi!=" bạn=" chính=" là=" anh=" hùng=" cứu=" mạng=" của=" bọn=" tuôi=" a=" tat...=" tổ=" kịch=" bọn=" tuôi=" thật=" khổ=" quá=" đi...=" chủ=" dịch=" đều=" đã=" thu=" xong=" rồi..=" vất=" vả=" lắm=" mới=" tìm=" được=" hiệp=" dịch=" (nam=" phụ)..=" thể=" nhưng=" trang=" trí=" nhà=" chúng=" tuôi=" lại=" bị=" ra=" lệnh=" không=" được=" dùng=" máy=" tính..=" bạn=" đến=" đây=" thật=" tốt=" quá=" đi=" điệp=" tử:=" vậy..=" có=" thể=" hỏi=" tên=" bộ=" kịch=" được=" không?=" châu=" quang=" bảo=" khí=" bạn..=" hông=" biết=" tên=" kịch?=" vậy=" sao=" có=" thể=" tìm=" tới?=" hông=" phải=" xem=" thiệp=" chiêu=" mộ=" sao?=" điệp=" tử:=" không=" phải,=" là=" bạn=" bè=" giới=" thiệu,=" tôi=" lần=" đầu=" làm=" trang=" trí..=" châu=" quang=" bảo=" khí=" oa=" nhật=" được=" bảo=" vật..=" à,=" kịch=" tên=" >

Diệp Tử:

Châu Quang Bảo Khí: bạn đợi tuôi mời gia nhập tổ kịch.. trước tiên nhận kịch bản ha >< điệp=" tử:=" được..=" -=" cái=" kia,=" tôi=" phải=" vẽ=" bức=" tranh=" như=" nào?=" châu=" quang=" bảo=" khí=" trước=" tiên=" đọc=" kịch=" bản=" đã,=" sau=" đó=" phác="

họa=" ròi=" gửi=" cho=" tụi=" tuôi=" nếu=" cần=" thì=" sửa=" chữa=" một=" chút=" sau=" đó=" thì=" lên=" màu=" kỳ=" thực=" rất=" đơn=" giản=" nếu=" cần=" thì=" có=" thể=" nói=" chuyện=" với=" đạo=" diễn=" để=" lấy=" cảm=" giác..=" năng=" lực=" truyền=" đạt=" của=" tuôi=" không=" tốt=" lắm=" à=" phải=" ròi=" bạn=" có=" yy=" hông=" tụi=" tuôi=" vốn=" đang=" nói=" chuyện=" bên=" yy=" a..=" mà=" bạn=" có=" biết..yy=" là=" gì=" hông=" vậy..=" điệp=" tử=" uhm=" tôi=" có=" biết=" yy=" tiểu=" châu=" kéo=" an=" ninh=" vào=" tổ=" kịch=" ba=" giờ=" sáng=" tổ=" kịch=" không=" còn=" mấy=" người=" onl=" cũng=" may=" đạo=" diễn=" là=" cú=" đêm=" toàn=" phần...=" chưa=" đến=" 5h=" chưa=" ngủ=" được..=" an=" ninh=" dựa=" theo=" dãy=" số=" mò=" vào=" phòng..=" xã=" đoàn=" kịch=" truyền=" thanh=" grand=" stanford..=" đây=" là=" tên=" sao=" lau=" mồ=" hôi..=" "trang=" trí=" đến=" ròi=" tịch=" mịch=" mau=" ra=" tiếp=" khách..=" thanh=" âm=" của=" tiểu=" châu=" vang=" lên=" trong=" tai=" nghe=" an=" ninh=" với=" thanh=" âm=" người=" kia=" đã=" không=" còn=" xa=" lạ=" gì=" trước=" đó=" hai=" người=" đã=" trò=" chuyện=" trên=" yy=" vài=" lần..=" "em=" gái=" trang=" trí=" có=" thể=" nói=" chuyện=" được=" không?"=" điệp=" tử=" a=" xin=" lỗi=" tôi=" sẽ=" không=" nói=" "haha=" em=" gái=" manh=" quá..=" tịch=" minh=" bắt=" tịch=" minh=" bật=" cười..=" "em=" gái=" này=" rất=" nghiêm=" túc..=" tịch=" mịch=" dừng=" đùa=" giỡn=" người=" của=" gia..=" tiểu=" châu=" cũng=" nói=" theo=" điệp=" tử=" à..=" tôi=" cũng=" không=" phải=" em=" gái=" thật=" ngại=" quá..=" "haha..=" rất=" chân=" thật..=" được=" ròi=" đều=" không=" phải=" em=" gái=" điệp=" tử=" để=" tôi=" nói=" tôi=" muốn=" banner=" như=" nào=" nha..=" tịch=" mịch=" bắt=" tịch=" mịch=" bắt=" đầu=" trình=" bày=" kịch=" bản=" của=" nàng..=" an=" ninh=" cũng=" nghiêm=" túc=" nghe=" theo=" và=" ghi=" chép..=" nếu=" như=" an=" ninh=" biết=" tịch=" mịch=" và=" tiểu=" trư=" cho=" rằng=" cậu=" không=" biết=" nói=" giỡn..=" nếu=" không=" phải=" em=" gái=" thì=" chắc=" chắn=" là=" chị=" gái=" ròi=" phỏng=" chừng=" sẽ=" chẳng=" còn=" tâm=" tình=" chuyên=" chú=" mà=" ghi="">>

6. Chương 5

Mẹ An Ninh nửa đêm thấy phòng con mình vẫn sáng đèn, không biết là nên vui mừng hay lo lắng. Bà nhìn sang chồng mình đang ngủ say, nhẹ nhàng thở dài.

Mãi đến lúc trời sáng, An Ninh mới tắt máy tính lên giường nằm, chỉ là, làm thế nào cũng không ngủ được.

An Ninh cảm thấy trái tim mình đang kịch liệt đập rộn. Sử dụng tài khoản Diệp Tử nói chuyện cùng cái bạn đạo diễn kia đem lại cho cậu một cảm giác hoàn toàn mới. Đó là một cảm giác rất kỳ diệu, tựa như bản thân mình đã có dũng khí, như đã có thể khắc chế chương ngại kia. Giống như cậu đã có thể bước qua cánh cửa đi ra bên ngoài. Thứ cảm giác kì diệu này khiến cậu hưng phấn không thôi, thậm chí quên mất thân thể mình không trọn vẹn, quên mất mình từng e ngại xuất môn. Trong lòng cậu nảy lên khát vọng mãnh liệt, cậu muốn đi ra khỏi cửa, muốn thử nhìn ngắm những người khác.

Loại xung động này kéo sang ngày hôm sau, An Ninh vẫn không ngủ, chỉ nằm im trên giường. Nghe được tiếng mẹ đang làm cơm, tiếng mẹ nhờ cha cậu ra ngoài mua hộ túi muối.

Ôm tâm tình thấp thỏm, An Ninh ra khỏi phòng, kéo góc áo cha đang đi giày.

Cha quay đầu thấy An Ninh, ánh mắt có chút mong ngóng, không khỏi nghi hoặc.

An Ninh lấy giấy bút ra, lo lắng viết xuống vài từ [Cha, có thể để con đi mua được không?] đưa cho cha cậu. Đưa xong rồi cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn ông.

Cha An Ninh kinh ngạc nhìn chữ trên tờ giấy, không thể tin nổi quay sang về phía mẹ cậu, mẹ cũng nhìn cậu đầy nghi hoặc.

Cha sờ sờ đầu An Ninh, có chút lo lắng đưa tiền cho cậu, đồng thời dặn dò vị trí siêu thị, hỏi cậu có muốn ông đi cùng không. An Ninh khéo léo lắc đầu, chỉ khẽ mỉm cười một chút.

Mẹ không dám tin nhìn cậu. Chiếc muôi trong tay rơi xuống nôi.

Bà lấy tay che miệng mình, nước mắt cứ thế lăn dài xuống, lo lắng con trai nghe được thanh âm của mình, bà vội vã chạy đến bên góc tường, cả người yếu ớt trượt dần xuống.

Thẳng đến khi tiếng đóng cửa vang lên, cha An Ninh đi tới bên vợ mình, ôm lấy bờ vai đang run rẩy của bà.

Hai người khóc không thành tiếng.

Mẹ lo lắng cậu ra ngoài một mình, vội giục cha cậu đi theo sau.

Lúc trở về, An Ninh hai tay trống không, có chút mất mát cúi đầu xuống.

Mẹ xoa đầu an ủi An Ninh, nhẹ nhàng ôm lấy con trai mình. “Không sao cả, không sao cả, lần sau nhất định con sẽ làm được.” Mẹ dỗ dành An Ninh, “Từ từ rồi sẽ tốt lên, Tiểu Ninh, từ từ rồi sẽ khỏe?”

An Ninh ngoan ngoãn gật đầu.

Cậu ngẩng đầu cười cười. Chỉ ít cậu cũng có thể ra khỏi nhà, thậm chí cậu còn tới siêu thị nữa. Chỉ là, chỉ là cậu không quen giao lưu cùng người khác. Cậu nắm chặt tờ giấy trong tay [Lần sau nhất định mình sẽ làm được...]

Cả ngày hôm đó Hà Liễu Triều Phong không xuất hiện. Văn Nhất Minh có chút lo lắng bất an. Một ngày một đêm không online là chuyện rất bình thường, chính bản thân anh cũng từng rất lâu không lên mạng đấy thôi.

Thế nhưng, trong lòng vẫn không ngừng lo nghĩ.

Chỉ là một ngày không được gặp thôi mà..

An Ninh ngủ đến 11 giờ mới dậy. Sinh hoạt bắt đầu trở nên không có quy luật, nhưng cuộc sống thế này khiến An Ninh cảm thấy mới lạ không gì sánh được.

An Ninh mở máy tính ra, không đăng nhập QQ của Hà Liễu Triều Phong, mà trước tiên xem xong kịch bản rồi dựa theo tóm lược của đạo diễn và cảm nhận của mình để vẽ phác thảo.

Sau đó liền online bằng nick Diệp Tử.

Tiểu Châu không có ở đó, chỉ có Tịch Mịch. Diệp Tử đem bản phác thảo gửi cho Tịch Mịch xem. Tịch Mịch nói ra vài ý kiến của mình, An Ninh cũng không cảm thấy phiền phức, rất nhanh chỉnh lại rồi gửi qua cho Tịch Mịch. Sau hai lần sửa, Tịch Mịch nghĩ ổn rồi, chỉ cần chờ Tiểu Trư nữa là xong.

Sau đó không lâu, nick QQ Tiểu Châu sáng lên.

An Ninh sau này biết được, Tiểu Châu vốn đang ở nước ngoài cho nên lệch múi giờ với mình. Trước đó vì thúc giục Hà Liễu Triều Phong giao âm nên mới phải phối hợp với thời gian của cậu mà onl.

Em họ là một người rất lợi hại, điểm này An Ninh biết từ khi mới bắt đầu.

Gửi bản vẽ phác thảo cho Kế Hoạch liền được thông qua.

Vì vậy An Ninh vui vẻ hoàn thành nốt bước cuối cùng. Banner đầu tiên của An Ninh mất 5 tiếng để hoàn thành.

Tiểu Châu và Tịch Mịch không thể tin được tốc độ của Diệp Tử. 5 tiếng không ngắn, thế nhưng làm trang trí, rạng sáng ngày thứ 3 gia nhập tổ kịch, hôm sau rạng sáng ngày thứ 4 đã nộp banner rồi.

Tốc độ như này, Tiểu Châu và Tịch Mịch lâu rồi không thấy qua. Trang trí này chất lượng cùng tốc độ rất tốt, quả thực giống như nhặt được bảo bối.

Châu Quang Bảo Khí: Diệp Tử! Diệp Tử! Diệp Tử! Diệp Tử! cậu có ở trong xã đoàn nào hông?

Diệp Tử: Không có.

Châu Quang Bảo Khí: Tới xã đoàn của tụi tui đi!

Diệp Tử: Cái kia, Quy Âm ở trong xã đoàn nào vậy?

Chuyện này đúng là An Ninh chưa từng hỏi qua.

Châu Quang Bảo Khí:

– anh ấy thuộc về tự do, vẫn chưa gia nhập xã đoàn nào. Thế nhưng anh ấy thường xuyên tới làm mấy dự án bên xã đoàn bọn tui.

– tới xã đoàn của bọn tui đi! Cậu yên tâm, xã đoàn chỉ có thể tham gia một cái, thế nhưng công việc và xã đoàn không liên hệ.

Diệp Tử: A, vậy phải không? Thế Hà Liễu Triều Phong ở xã đoàn nào cậu biết không?

Châu Quang Bảo Khí:

– Grand Stanford!!!

– anh ấy ở ngay đây a!!!!

Diệp Tử: A? Là như vậy?

Châu Quang Bảo Khí: Đến đây đi đến đây đi Hà Liễu Triều Phong ở xã đoàn chúng ta a sau đó cậu có thể vì anh ấy mà vẽ thật nhiều banner a

An Ninh vốn không muốn gia nhập xã đoàn, chỉ cần có thể vẽ banner cho kịch của Quy Âm là tốt rồi. Thế những nghĩ đi rồi lại nghĩ lại, chẳng tới một năm nữa Hà Liễu Triều Phong sẽ rời khỏi vòng phối. An Liễu cũng đã nói, không muốn bọn nhỏ thương tâm, thế nên cậu muốn vì em ấy mà bồi thường chút gì đó. Tuy rằng cậu biết rõ việc này vốn chẳng liên quan tới mình.

Diệp Tử: Được rồi.

Châu Quang Bảo Khí: Thật sao? Được ()/ Để tui kéo cậu vào xã đoàn.

An Ninh nhìn đã hơn 5 giờ, có chút mệt mỏi định ngủ một giấc, liền đồng ý gia nhập nhóm, và nói chào với Tiểu Châu.

[Kế Hoạch] Châu Quang Bảo Khí: Tui kéo được một trang trí rất tuyệt về nha! Mau tới khen tui đi

[Đại Nhân] Mát Mẽ: em gái trang trí? Ở đâu ở đâu?

[Kế Hoạch] Châu Quang Bảo Khí: Đi ngủ rồi, cơ mà để tui gửi banner mới cho Đẹp muốn chết [hình ảnh]

[Trang Trí] Nha Nha Nha Nha Nha Nha: ps?

[Kế Hoạch] Châu Quang Bảo Khí: Đều hông phải nha, là tự-tay-vẽ đó

[Trang Trí] Anger: Cướp chén cơm tui rồi a!

[Kế Hoạch] Châu Quang Bảo Khí: Yên tâm đi, bé ấy hướng về Tiểu Triều Phong nhà chúng ta thôi

[Trang Trí] Nha Nha Nha Nha Nha Nha:

[Kế Hoạch] Tịch Mịch Bất Tịch Minh: Tiểu Châu mau ra đây, qua nói chuyện riêng đi

Tiểu Châu bị Tịch Mịch gọi đi rồi, xã đoàn buôn chuyện một chút về em gái trang trí thần bí, sau đó tiếp tục chiến đấu ở mấy chiến trường khác, cuối cùng kéo qua mấy diễn đàn phấn hồng, triệt để bỏ qua để tài của trang trí viên mới.

Thế nhưng Tiểu Diệp Tử lại bị Nha Nha Nha Nha Nha Nha nhớ kỹ.

Gửi từ trò chuyện nhóm [Trang Trí] Nha Nha Nha Nha Nha Nha: Thiên vương đáp địa hồ ()

Diệp Tử:?

Ngày hôm sau An Ninh mở QQ Diệp Tử ra liền thấy câu nói không thể giải thích trên.

[Trang Trí] Nha Nha Nha Nha Nha Nha: Nghe nói cậu là vì Hà Liễu Triều Phong mà tới xã đoàn?

Diệp Tử: Ừm, đúng vậy.

Hắn là như vậy đi. Dù sao cũng vì em ấy mà đồng ý gia nhập.

An Ninh mở QQ Hà Liễu Triều Phong lên. Thanh âm “la la la li la” liên vang lên.

Cậu mở cửa sổ nói chuyện của Quy Âm lên.

Quy Âm: Tiểu Phong.

– không onl sao?

– còn chưa lên?

– Tiểu Phong

– vẫn chưa lên sao?

– Tiểu Phong cậu ở đâu?

– chờ hồi âm.

– Tiểu Phong.. Không có cậu tôi rất cô đơn..

– Tiểu Phong

–

Gần như mỗi tiếng lại có một tin nhắn.

An Ninh không biết mình nên cao hứng hay đau lòng.

[Có người đang chờ mi hồi âm kìa, có người ở bên kia internet chờ mi kìa] [Mi, cũng không phải người ấy đợi “mi”]

Hà Liễu Triều Phong: Tôi đây, xin lỗi, ngày hôm qua có chút việc.

Quy Âm: Tiểu Phong, tôi muốn em.

Mặt An Ninh nóng ran lên [Muốn.. là nhớ mình? Không, cũng không phải là mình..] An Ninh khẽ lay động, rơi vào miền man suy nghĩ.

Quy Âm: Tiểu Phong, chúng ta trao đổi số điện thoại đi.

Như có chậu nước lạnh rót xuống.

Điện thoại..

Hà Liễu Triều Phong...

Quy Âm: 1877419, đây là số tôi.

An Ninh không biết nên làm sao bây giờ, chỉ có thể đưa số di động của mình. Số điện thoại kia chỉ bố mẹ cậu mới biết. An Ninh nhập số điện thoại của Quy Âm vào, lưu lại. Sau đó gửi đi một tin nhắn.

Cũng may là bên kia gửi lại một tin nhắn chứ không trực tiếp gọi lại. An Ninh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nha Nha Nha Nha Nha mời bạn gia nhập nhóm (Bên Phong Thụ suốt đời)

An Ninh có chút kinh ngạc, cô bé này mời Diệp Tử vào nhóm kia làm gì? Chẳng lẽ là nhóm trang trí.

Nick này cũng không phải Hà Liễu Triều Phong, không cần cân nhắc hành động, An Ninh liền không do dự nhấn đồng ý.

Nha Nha Nha Nha Nha: Các đồng chí! Có chiến hữu mới gia nhập!

Áo Giáp Nhập Trận: Người này gia nhập xã đoàn vì Phong thụ?

Nha Nha Nha Nha Nha: Đúng ời (^ ^)

Roi Da Khỏa Thân: Xin chào xin chào! Đây là nhóm ‘chân ái hường phần’ cuồng Hà Liễu Triều Phong a

Diệp Tử: Mọi người khỏe.

Áo Giáp Nhập Trận: tới đây, mau mau trả lời nào!

– 1 Phong Thụ sinh ngày mấy tháng mấy?

Diệp Tử: Hửh, hỏi tôi sao?

Áo Giáp Nhập Trận: Đương nhiên ()0.

Diệp Tử không biết tại sao mình lại bị phán rằng cuồng Hà Liễu Triều Phong. Cậu có một vấn đề muốn hỏi..

Diệp Tử: Cái kia, trước tiên trả lời tôi một câu được không?

– nhóm này, vì sao chỉ có 5 người?

Áo Giáp Nhập Trận:

Roi Da Khỏa Thân:

Nha Nha Nha Nha Nha:

Áo Giáp Nhập Trận:bởi vì tụi tui là fan chân chính. Mau trả lời..

Diệp Tử:.....

– 5 giờ 55 phút ngày 12 tháng 5 năm 93

Áo Giáp Nhập Trận:!

Nha Nha Nha Nha Nha:!

Roi Da Khỏa Thân:!

Tiêu Tiêu:!

Diệp Tử: Làm sao vậy?

Trong tài liệu viết như vậy a.

Diệp Tử: Không sai mà. 5 giờ 55 phút ngày 12 tháng 5 năm 93

– giới tính nam.

– thích hát, chơi bóng, phối âm.

– từng yêu 3 người.

– tính hướng: yêu người khác phái...?

Vậy Kiến Phùng Sáp Côn... là con gái sao? Cậu nhớ là đã từng nghe kịch của người này rồi mà.. là giọng nam trầm đục.. Hay là.. đã từng yêu 3 người khác phái. Hay là.. hình như trong giới võng phôi này có cái gọi là.. nữ giả giọng nam.. là vậy sao

7. Chương 6

Diệp Tử vẫn đang vướng mắc chuyện tính hướng của em họ.

Bên này, 5 người kia cũng đã bùng nổ rồi.

Tiếc là cậu không nhìn thấy được.

Nha Nha Nha Nha Nha: FML, đây mới là tình yêu chân chính a.

Roi Da Khỏa Thân: Tuổi muốn tự đào tạo lại bản thân

Áo Giáp Nhập Trận: Tuổi không tin! Đây hông phải sự thật! Đám cuồng đại thần chúng ta.. bây giờ đã được thăng cấp thành nhóm biến thái ồi!! Ai véo tuổi một cái đi, đây là thật sao.

Tiêu Tiêu:.....

– thao!

An Ninh vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, nghĩ không ra rốt cuộc Kiến Phùng Sáp Côn là trai hay gái.

Nhạc chuông tin nhắn vang lên, đó là một đoạn cao trào trong bài hát của An Liễu. An Ninh phục hồi tinh thần nhìn về phía điện thoại.

Quy Ẩm: Em cứ như vậy bỏ tôi lại một mình sao? Tiểu Phong?

[A! Quên mất!]

Quy Ẩm đã triệu hồi An Ninh trở về thành công.

Hà Liễu Triều Phong: A, xin lỗi, vừa rồi có chút việc.

Quy Ẩm: Không sao, (^) tới YY đi, tôi hát cho em nghe.

Hà Liễu Triều Phong: Được -v-

Nhoáng cái đã đến ngày phát hành.

Đây là bộ kịch truyền thanh đầu tiên được phát ra của An Ninh – Có một vai trò rất quan trọng.

Đối với cậu mà nói, đây là kinh nghiệm vô cùng quý báu. Mặc dù so với dự đoán của An Liễu, bộ kịch lần này ra mắt chậm hơn một tháng, thế nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng tới mong đợi của An Ninh với nó.

Nhìn banner xuất hiện trên một diễn đàn hừng phấn, nhìn bình luận mỗi lúc một tăng, xem các em gái khen banner rất đẹp, tìm cậu đập lại thêm rộn ràng.

Dã Cúc: Phong tiểu thụ, anh trèo tường a..

– //xxxxxxx. xxxxxx. com107, xem từ lâu 156 đến 259 trước đi..

An Ninh mở đường link Dã Cúc vừa gửi ra.

Thoạt đầu topic chỉ nói về kịch bg rồi thảo luận chuyện ngoại tình. Ngay sau đó lâu 107 đưa tin hôm nay phát hành, đồng thời nói đến cp Quy Ẩm và Hà Liễu Triều Phong trong thời gian gần đây.

Thế nhưng từ lâu 156 trở đi bắt đầu nảy sinh một tình huống.

An Ninh sau khi xem xong tổng kết lại một chút.

Tình huống khá phức tạp, đầu tiên chỉ nói về cp, sau đó hình tượng Hà Liễu Triều Phong dần bị bôi nhọ, hơn nữa càng ngày càng gay gắt hơn. Thế nhưng sự tình chỉ bắt đầu khi xuất hiện thêm một người trung gian. Người đó tự xưng là bạn gái Hà Liễu Triều Phong ngoài đời thực, giọng nói bất thiện nói Quy Ẩm và Hà Liễu Triều Phong không có JQ, còn nói đám nào tàn kia không nên ồn ào.

An Liễu có bạn gái sao?

Em ấy từng có ba người bạn gái, thế nhưng đây là chuyện từ mấy năm trước.

Vậy “bạn gái” kia là ai vậy. An Ninh nhìn tên người kia, mở nhóm ‘chân ái hương phấn’ lên. Nhìn tên Tiêu Tiêu nghĩ thầm [Sẽ không trùng hợp như vậy chứ.]

Quy Âm: Em có bạn gái sao?

Hà Liễu Triều Phong:

– không có.. sao vậy?

An Ninh có chút thấp thỏm, Quy Âm đọc bài post kia rồi sao?

Quy Âm: [hình ảnh], nhìn đi.

Đó là ảnh chụp màn hình.

Tiêu Tiêu: Quy Âm, anh thật tâm thích “Hà Liễu Triều Phong” sao? Anh muốn ở cùng anh ấy?

Quy Âm: Đúng, tôi thích em ấy, muốn ở cùng em ấy, tôi đang theo đuổi em ấy.

Tiêu Tiêu:

Tiêu Tiêu: Mời anh tránh xa anh ấy, đây là bạn trai tôi. Chúng tôi đã quen nhau 4 năm rồi, sang năm dự định sẽ kết hôn. Anh ấy là trai thẳng, anh còn quấy rầy sẽ khiến anh ấy bị bối rối.

Quy Âm: Nếu quả thật là như vậy, tôi sẽ không quấy rầy em ấy nữa, chỉ là, cô nói cô là bạn gái em ấy sao? Thế nhưng em ấy chưa từng nhắc đến cô.

Tiêu Tiêu: Tôi có chứng cứ. Anh đừng quấy rầy anh ấy nữa.

Tiêu Tiêu [hình ảnh]

Ảnh đã bị cắt, chỉ để lại một đường viền nhỏ. Thế nhưng cái này đã không còn quan trọng nữa.

Khiến An Ninh để ý, chính là câu, tôi thích em ấy, tôi đang theo đuổi em ấykia. An Ninh không khỏi hoảng loạn.

Hà Liễu Triều Phong: Tôi có chút việc, out trước!

An Ninh khẩn trương tắt máy tính, vội vã chui vào trong chăn.

[A..! Anh ấy... thực sự thích An Liễu.. thực sự thích em ấy.] Nghĩ đến đây ngực cậu không khỏi nhói đau [Nếu như mình là An Liễu thì tốt biết bao, thật sẽ tốt biết bao. Cho dù phải chết, dù phải chết sớm...] An Ninh không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì, cậu cuộn tròn người lại, dùng chiếc chăn dày cộm bao lấy chính mình.

Nhạc chuông tin nhắn vang lên.

An Ninh ngậy người một lúc.

Không cần nghĩ cậu cũng đoán ra tin nhắn này là của ai. An Ninh không nhận được, nhẹ nhàng cầm chiếc di động kia lên.

Quy Âm: Tiểu Phong, chúng ta gặp mặt đi.

...

An Ninh nhìn điện thoại di động, đầu ngón tay siết chặt dần trở nên trắng bệch.

Văn Nhất Minh thắm thỏm nhìn màn hình điện thoại, tựa như có khả năng nhìn ra câu trả lời của cậu.

Điện thoại di động vang lên. Văn Nhất Minh khẩn trương mở ra xem. Bên trong chỉ có duy nhất một chữ cùng một dấu chấm. [Được]. Văn Nhất Minh hưng phấn ngã xuống giường, ôm chăn lăn qua lăn lại mấy vòng.

[Chỉ một lần thôi, Tiểu Liễu, chỉ một lần thôi. Để anh chủ động làm thể thân của em một lần, để anh gặp mặt người ấy một lần. Một lần thôi là tốt rồi.]

Thành phố nơi Văn Nhất Minh làm việc và thành phố An Ninh ở cách nhau gần vô cùng. Lúc Quy Ẩm hỏi chỗ ở của An Ninh anh mới biết.

Sáng hôm sau, Văn Nhất Minh không chờ được nữa, dậy thật sớm tỉ mỉ chọn trang phục, lái xe tới Lâm Thành.

Lúc An Ninh nhận được tin nhắn Văn Nhất Minh nói đã tới trung tâm thành phố, cậu không khỏi hoảng sợ.

Cậu còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Không trâu bắt chó đi cày vậy, An Ninh lấy ra bộ quần áo mới treo trong tủ. Để lại một tờ giấy, liền xuất môn.

Mẹ nghe được tiếng mở cửa, khần trương chạy ra, “Tiểu An, con muốn đi đâu vậy?” Tuy rằng hiện tại An Ninh đã có thể một mình ra ngoài mua đồ thành công, thế nhưng mẹ vẫn lo lắng cho cậu.

An Ninh khẽ cười một chút, sau đó chạy ra ngoài.

Mẹ nhìn thấy tờ giấy trên bàn cậu để lại.

[Con đi gặp một người bạn ở trung tâm thành phố. Mẹ yên tâm]

Bạn ...?

“Tiểu An nó ... có bạn?” Mẹ cậu vừa mừng vừa lo gọi cho chồng mình.

Cha An Ninh biết được con trai ra ngoài gặp bạn thì nói “Yên tâm đi, ở trung tâm thành phố phải không, anh liền qua đó, anh sẽ bảo vệ con trai chúng ta.”

Mẹ An Ninh lo lắng dặn dò: “Đừng để bị phát hiện.”

“Ừ, mình yên tâm.”

Bà cúp điện thoại, ngậy người nhìn tờ giấy.

“Tiểu Liễu... cảm ơn cháu.”

An Ninh chạy tới trung tâm thành phố, lấy điện thoại gửi cho Quy Ẩm một tin nhắn.

[Tôi đến rồi, anh ở đâu?]

[Cây cột thứ ba của lầu đài thế kỷ, mặc đồ đen đeo cavat trắng. Trong tay cầm một bó hồng ^^]

Một thân ảnh cao ngất.

An Ninh có chút khần trương. Chậm chạp không dám cất bước.

Văn Nhất Minh chỉnh sửa bó hồng trong tay, cũng khần trương đợi “Tiểu Phong” đến.

Một đôi giày thể thao màu trắng dừng lại trước mắt anh. Tim Văn Nhất Minh đập mạnh một cái, chậm rãi ngẩng lên nhìn. Một cậu bé đứng trước mặt anh, một thân y phục thuần trắng, mái tóc nâu mỏng. Cậu bé cúi đầu nghịch chiếc điện thoại trong tay. Văn Nhất Minh có chút nghi hoặc nhìn cậu.

Lập tức cậu bé nâng đôi mắt xinh đẹp lên nhìn anh. Cậu giơ chiếc điện thoại trong tay lên trước mặt anh, màn hình hiện một hàng chữ.

[Xin chào, là Quy Ẩm sao? Em là Hà Liễu Triều Phong.]

Cả người Văn Nhất Minh thoáng chút đóng băng.

An Ninh mượn cớ nói mình bị cảm, hiện tại không thể nói được

Anh chỉ khẽ cười cười, biểu thị không sao cả.

[Em là An Ninh]. An Ninh viết mấy chữ như vậy, lập tức bôi đỏ từ “Ninh”, đổi thành “Em là An Liễu” rồi đưa Văn Nhất Minh xem.

“Văn Nhất Minh”. Thanh âm anh mang theo chút lạnh lùng, không giống như khi online.

[Bây giờ làm gì?] An Ninh hỏi.

Văn Nhất Minh đưa bó hoa cho An Ninh, An Ninh có chút đỏ mặt nhưng vẫn nhận lấy. “Trước tiên đi ăn đi, tôi đã đặt bàn trong khách sạn rồi.”

An Ninh ngoan ngoãn gật đầu.

Theo Văn Nhất Minh tới khách sạn.

Hai người ăn cơm xong thì đi xem phim, tiếp đó cùng đi dạo trong viên, ngồi trên ghế cho bồ câu ăn. Văn Nhất Minh nói còn có việc, buổi chiều liền đi về.

An Ninh mang theo tâm tình hạnh phúc ngọt ngào trở về nhà.

Cha cậu không lâu sau cũng đã trở về.

An Ninh chạy về phòng lên mạng. Cha mẹ cậu ở trong phòng khách cùng nhau nói chuyện phiếm.

An Ninh nghĩ, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong mấy năm nay của cậu. Thế nhưng, hạnh phúc duy trì chẳng được bao lâu.. đột nhiên, tất cả liền thay đổi.

8. Chương 7

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: Mọi người ra đây cả đi, chúng ta phát kịch!!!

Quần chúng không ngừng reo hò.

An Ninh theo link kế hoạch gửi chạy đi xem bài post. Đây là đề nghị kịch của Hà Liễu Triều Phong, tuy rằng kịch ra chậm hơn dự kiến một chút, thế nhưng cp Quy Ẩm và Hà Liễu Triều Phong tạo được hiệu ứng rất mạnh mẽ.

Tổ kịch quyết định thứ 6 này ở YY tổ chức ca hội.

Nhất Thể Cơ ra lệnh Quy Ẩm và Hà Liễu Triều Phong nhất định phải có mặt, hơn nữa hai người phải fanservice hết mình cho công chúng mãi mãi.

Trong tài liệu An Liễu để lại không có nhắc đến fanservice, An Ninh đành phải tự đi tìm hiểu rồi lên sách lược. (fanservice: những hành động được tạo ra để làm hài lòng khán giả, ở đây là hai anh zai thân mật với nhau để thỏa lòng hủ nữ =)))

Ca hội đêm đó.

Quê Hoa Liên Tử Cao đến tìm An Ninh.

Quê Hoa (CV): Ca hội đêm nay của mấy người, tôi đến làm khách quý nha.

Hà Liễu Triều Phong: Uhm.

Quê Hoa Liên Tử Cao ở bên kia ngập ngừng gõ chữ, cuối cùng lại chẳng thấy hồi âm.

An Ninh thấy cũng đã gần đến giờ, liền lên YY tiến vào phòng.

Trong phòng đã có rất nhiều người, nhìn thấy Hà Liễu Triều Phong vào phòng, cả khung bình luận đều rộ lên gọi Triều Phong đại nhân.

An Ninh lên tiếng chào hỏi dưới khung bình luận.

Lúc này, Quy Ẩm cũng đã tiến vào.

Nhìn dưới khung bình luận liên tục nói [CP ăn ý ghê ta!] Khóe miệng Văn Nhất Minh nâng lên một chút, ánh mắt lại không ẩn ý cười.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến giờ bắt đầu hoạt động. Mọi người lên mạch hát hò, vui đùa trêu chọc lẫn nhau.

Đến phiên Quy Ẩm một mình trả lời câu hỏi.

An Ninh có chút căng thẳng, sợ mình sẽ bị gọi tên ôm lên mạch.

“Quy Ẩm đại thần, cuối cùng cũng đến phiên anh a bọn nhỏ dưới kia đã đợi lâu lắm rồi, không biết anh sẽ bắt đầu thế nào haha” Chủ trì là Cá Chua cười đến đều giả.

“Nói như vậy không ổn lắm, lẽ nào mấy người trước là để làm nền thôi sao?” Thanh âm Quy Ẩm mang theo ý cười.

Cả khung bình luận cuộn sóng [Cam tâm tình nguyện làm nền cho Quy Ẩm Đại Thần.]

Quy Ẩm khẽ cười.

“Cũng không nói nhiều nữa, Quy Ẩm đại thần, nghe nói anh hôm nay tới muốn thông báo một tin quan trọng?”

“A, đúng là có chuyện này.”

Phía dưới bình luận bắt đầu điên cuồng, Quy Ẩm cố ý kéo dài thời gian không nói, mọi người nườm nượp kéo đến, lượng người xem gia tăng gấp đôi, đều là tới xem Quy Ẩm muốn thông báo tin quan trọng gì.

“A! Đại thần mau nói đi, thật khiến mọi người tò mò a.”

“Haha, được rồi.” Quy Ẩm dừng một chút, khẽ cất lời: “Có người này, em ấy rất đơn giản thuần khiết, rất tốt đẹp. Có đôi khi em hơi ngây ngốc, lại cũng có lúc rất thông minh.”

“Em ấy thường ở bên tôi, tôi nguyện ý nói chuyện cùng em ấy, hát cho em ấy nghe.”

“Thích em cùng tôi chuyện trò tâm sự.”

“Thích em xù lông còn cố giả bộ bình tĩnh.”

“Thích nhìn em xấu hổ bỏ chạy.”

“Cảm ơn em đã làm bạn với tôi lâu như vậy, cảm ơn em đã ở bên tôi suốt thời gian qua.”

“Bởi vì hôm nay em ấy cũng có mặt ở đây, thế nên tôi muốn nói những lời này cho em ấy nghe, muốn em hiểu rõ..”

Phía dưới bình luận một mảnh yên lặng.

Thế nhưng An Ninh biết, mọi người đều muốn viết tên Hà Liễu Triều Phong. Ngực cậu như rút đầy mật, bởi vì cậu biết, Văn Nhất Minh đang nhắc đến mình chứ không phải Hà Liễu Triều Phong. Có thể nào, từ lúc mới bắt đầu, người Văn Nhất Minh thích.. chính là cậu?

Suy nghĩ này khiến cả người An Ninh bay bổng.

Nhưng câu tiếp theo của Văn Nhất Minh, lại khiến cậu tan nát, cứ thế rút xuống thật sâu.

“A, Quân Duyệt, nói vài câu không được sao? Tôi nói với em nhiều như vậy..”

Quân Duyệt?

Tất cả mọi người đều trở nên ngờ vực, Quân Duyệt là ai?

Cả người An Ninh như bị đóng băng.. không dám tin nhìn màn hình.

“Đáng ghét.” Một giọng nam ôn thuận vang lên, lên mạch là một người có id Thật là Quân Duyệt. “Anh Quy Âm sao lại nói mấy lời này a..?”

“Gì vậy.. không phải là Hà...” Cá Chua Ngọt đang nói chợt im lặng. Thế nhưng vẫn lọt ra một chữ “Hà”.

“Tiểu Phong?” Quy Âm cười nhẹ, “Sao lại là Tiểu Phong được? Tiểu Phong là trai thẳng mà, em ấy còn có bạn gái rồi nữa.” Bên dưới bình luận bắt đầu ồ lên.

“Quy Âm, anh đã đáp ứng với tôi cái gì anh quên rồi sao? Anh đang làm gì vậy?” Thanh âm Quế Hoa Liên Tử Cao chợt vang lên.

“Tôi có nói là tôi nghiêm túc, cũng đáp ứng cậu không làm tổn thương em ấy.” Giọng Văn Nhất Minh có chút khàn khàn..”Thế nhưng người bị thương tổn lại là tôi.”

“Tôi đã biết là không nên tin tưởng loại người như anh.... Cậu ấy bây giờ là của tôi, sau này anh đừng bao giờ trêu chọc cậu ấy nữa.”

“.....”

“Ôi ôi ôi, Ai u.. hai người đừng liếc mắt đưa tình thế kia nữa, khách quý của chúng ta đã chờ rất lâu rồi...” Cá Chua Ngọt lau mồ hôi cổ cứu vãn tình thế.

An Ninh không biết Cá Chua Ngọt làm thế nào để giải quyết rắc rối kia, bản thân vốn muốn hát một ca khúc vui vẻ ở phần cuối. Thế nhưng thần xui quỷ khiến thế nào, An Ninh lại mở ra bài hát “Tưởng Tự Do”

Nghe vào, giống như một khúc ca tàn nhẫn. [Hy vọng ca khúc này sẽ giúp anh hiểu được em.]

Ai ai cũng đều có khuyết điểm

Thế nên mới có những lúc ta thấy lòng quạnh hiu

Đơn thuần rất khó, gánh nặng chồng chất..

Dùng cảm đối mặt hay sẽ chấp nhận vậy đây

Rất nhiều chuyện cần chúng ta phải lựa chọn

Nhưng phải trải qua bao nhiêu thì mới hiểu rõ

Tâm tư phiền muộn, lời nói nặng nề..

Người với người muốn hiểu nhau.. có đôi khi cũng chỉ là vô ích..

Có lẽ chỉ anh hiểu em, nên anh vẫn ở lại chưa chạy trốn

Vừa khê rơi lệ, vừa ôm chặt lấy em

Thì thầm bên tai, anh yêu em nhiều biết mấy

Chỉ anh mới rõ, em tựa như con thú bị kìm kẹp

Đứng trên cao ốc chọc trời..khát cầu một tự do..

Mãi chạy theo giấc mơ đẹp để..

Đã lên thật cao.. lại không ngờ sẽ ngã sâu xuống...

Không cảm thấy đau, mà chỉ thấy vô ích..

Huyền ảnh chốn thành thị, có biết bao nhiêu loại đây..

Ái tình cũng dần đổi thay

Chỉ hy vọng lúc này đây, được ôm anh thật chặt để cảm nhận hơi ấm..

Em không hiểu được, em không buông được..

Tương lai xa vời quá, thật không muốn hoài phí giờ khắc này..

Có lẽ chỉ anh hiểu em, nên anh vẫn ở lại chưa chạy trốn

Vừa khẽ rơi lệ, vừa ôm chặt lấy em

Thì thầm bên tai, anh yêu em nhiều biết mấy

Chỉ anh mới rõ, em tựa như con thú bị kìm kẹp

Đứng trên cao ốc chọc trời..khát cầu một tự do..

Có lẽ chỉ anh hiểu em, nên anh vẫn ở lại chưa chạy trốn

Vừa khẽ rơi lệ, vừa ôm chặt lấy em

Thì thầm bên tai, anh yêu em nhiều biết mấy

Chỉ anh mới rõ, em tựa như con thú bị kìm kẹp

Đứng trên cao ốc chọc trời..khát cầu một tự do..

Văn Nhất Minh không nghe hết bài hát đã rời đi.

Anh không muốn nghe thanh âm tàn nhẫn này thêm chút nào nữa.

Thật là Quân Duyệt: Nhất Minh, làm vậy cũng được sao?

Quy Âm: Uhm, cảm ơn nhiều.

Thật là Quân Duyệt: Không có gì, dù sao thì em cũng bị Nhất Văn kéo tới phối kịch. Lần này xong rồi, ID Quân Duyệt này cũng không dùng đến.

Quy Âm: Còn cảm ơn cậu, đã cùng tôi diễn kịch này.

Thật là Quân Duyệt: Nhất Văn đang hỏi em, em đi giải thích với em ấy đây.. Anh cũng.. suy nghĩ kỹ đi..

Văn Nhất Minh lấy tay che mắt, tâm tình trở nên hỗn loạn.

Anh cũng không muốn làm vậy, chỉ là không thể kiểm soát được bản thân mình. Tựa như một lòng một dạ đều lấy ra đem tặng người kia, mà người kia rốt cuộc lại là đùa giỡn, khi đó trong lòng chỉ tràn đầy ý nghĩ – yêu thương biến thành thù hận.

Ai nói mình có thể không hận?

Hà Liễu Triều Phong: Quy Âm..

Văn Nhất Minh nhìn tên mình trên màn hình..

Quy Âm: Tới chỗ cũ đi..

An Ninh tiến vào kênh của Quy Âm.

Trong kênh một mảnh an tĩnh. An Ninh ngẩn người nhìn kênh riêng chỉ có hai người.

Văn Nhất Minh đã chờ ở đó..

[Nhất Minh..]

“Nói.”

[em không nói được.]

“Vậy em để tôi nói!”

An Ninh bị thanh âm giận dữ của Văn Nhất Minh dọa sợ ngây người.

“Vì sao em không đến?”

[Không đến? Cái gì?]

“Hôm đó gặp mặt, sao em lại không đến? Sao còn tìm một người không liên quan tới lừa gạt tôi? Đùa rất vui sao?”

Người không liên quan..

An Ninh lạnh người.. Đúng vậy.. trong thế giới của Quy Âm và Hà Liễu Triều Phong.. cậu, cậu chính là người không liên quan kia a..

[Em có đi.. chúng ta, không phải đã gặp mặt sao.]

[Còn cùng nhau ăn cơm]

[Cùng đi xem phim]

[Cùng cho bồ câu ăn]

“Đùa tôi rất vui phải không?” Văn Nhất Minh che mắt khẽ run giọng. “Em hẳn đã quên, ba năm trước khi cùng hợp tác, chúng ta đã từng gặp nhau rồi, phải không?”

9. Chương 8

An Ninh không biết phải làm thế nào cho phải, họ, đã từng gặp nhau.

Văn Nhất Minh khẽ “A?” một tiếng, âm cuối hơi run rẩy, nhưng cũng đủ thiêu cháy lòng An Ninh.

“An Liễu, tôi cho em cơ hội lừa tôi một lần nữa.” Thanh âm Văn Nhất Minh mang theo ghen ngào khó giấu “Chỉ cần em nói một câu rằng có chút thích tôi. Chỉ một chút thôi, chỉ cần chính miệng em tự nói ra...”
Lừa dối cũng được, thế nào cũng được cả, chỉ cần em nói, tôi có thể tiếp tục làm đũa ngọc mà thích em.

An Ninh chưa từng hy vọng có thể nói lại như giờ phút này.

Thế nhưng vô luận cố gắng cất tiếng đến đâu, đều tựa như có gì đó nghẹn lại trong cổ họng, một chút thanh âm cũng không phát ra được. An Ninh mở to miệng, mạnh mẽ đứng lên, hai tay gắt gao tì xuống mặt bàn, hướng về máy tính gào không thành tiếng. Nước mắt cứ thế lăn dài xuống...[Tại sao lại không nói được. Tại sao lại không thể! Em thích anh! Em thích anh! Văn Nhất Minh đừng bỏ em lại! Em thích anh..]

“Một chút thích cũng không muốn bố thí cho tôi sao? Cơ hội lừa gạt tôi lần cuối cũng không muốn sử dụng sao? A... vậy được rồi, từ nay về sau chúng ta như người đứng qua đường. Mong cậu ngàn vạn lần đừng chọc đến tôi nữa.” Hai mắt Văn Nhất Minh đỏ bừng: “Tôi đã từng rất thảm rồi..”

Anh lấy tay rút dây cáp mạng, đầu dây cứ thế bị kéo tuột ra ngoài.

Văn Nhất Minh siết chặt dây cáp trong tay, chôn đầu xuống khuỷu tay hét thành tiếng.

“A!!!!!!”

An Ninh nhìn nick người kia lặng lẽ tối, chán nản ngồi thụp xuống đất.

Một thanh âm nhỏ bé cũng không phát ra được, cậu chỉ có thể ở trong lòng yên lặng khóc.

[A!!!!!!]

An Ninh giam mình trong phòng tròn hai ngày, không muốn ăn cũng không muốn đụng tới chiếc laptop màu đỏ kia nữa.

Mẹ cậu thấy con mình như vậy cũng ở ngoài khóc tròn hai ngày, cuối cùng nhịn không được cầu xin An Ninh ăn chút ít. An Ninh đành ép mình gắng ăn vài thứ, thế nhưng mẹ vừa rời phòng, dạ dày sôi trào, cứ như vậy mà nôn ra hết.

Cậu vô lực ngã xuống sàn nhà. Lúc được phát hiện, đã hôn mê sốt cao.

An Ninh từ trước tới giờ vốn không thích tới bệnh viện, cho dù ý thức không rõ nhưng vẫn giãy giụa không muốn đi.

Cha cậu đành phải mời bác sĩ đến nhà khám bệnh.

May là cơn sốt rất nhanh liền hạ xuống.

Lúc tỉnh lại, cậu bắt gặp khuôn mặt mệt mỏi tràn đầy lo lắng của cha mẹ.

Từ đó về sau, An Ninh ngoan ngoãn ăn cơm. Cũng không nôn ra nữa, thể nhưng sức ăn lại yếu vô cùng.

Hai tuần sau, “Hà Liễu Triều Phong” mới lại xuất hiện.

Tổ kịch một loạt kéo tới hỏi thăm, An Ninh chậm rãi trả lời từng người một. Dựa theo lịch trình đã an bài, cậu vẫn như cũ gửi âm rồi phát nhạc. Chỉ là thiếu một người lúc đêm khuya hát cho cậu nghe, cùng cậu chuyện trò, tâm sự.

Dã Cúc nhắn tới, tổ chức ca hội ăn mừng lần thứ hai. Kèm theo một link dẫn.

Sau đó lại quan tâm hỏi han cậu có khỏe không. An Ninh cũng không để ý lắm, bây giờ cậu chỉ muốn làm một việc.

Đăng nhập QQ Diệp Tử.

Tin nhắn tới tập hiện ra.

Sawa Đang Trả Nợ: Diệp Tử, Quy Âm không biết phát diên thể nào nhận một lúc 7 bộ kịch. Có khi còn nhiều hơn, nhưng tuôi chỉ bắt có 7 bộ thôi, cậu tới thử một chút xem.

– nhưng mà, bây giờ tuôi rất chán anh ấy.

– mà thôi quên đi, dù sao cậu cũng là fan của anh ấy, cũng không tiện nói với cậu. Cậu thử xem thể nào đi.

Châu Quang Bảo Khí: Diệp Tử, tổ có kịch mới, cậu vẽ banner được không?

– Diệp Tử.

– Có chuyện gì vậy, sao lâu rồi không thấy lên vậy?

– Bao giờ cậu onl được thì kêu tuôi nha.

Diệp Tử: Tiểu Châu, tôi đây.

Châu Quang Bảo Khí: Diệp Tử cậu sao vậy, lâu như vậy mới ngoi lên?

Diệp Tử: Không có gì, gần đây trong người không tốt lắm.

Châu Quang Bảo Khí: Không sao chứ, cậu nhớ chú ý sức khỏe.

An Ninh cười cười.

Diệp Tử: Cảm tạ Tiểu Châu tỷ tỷ.

Châu Quang Bảo Khí: Aizz, mấy hôm trước cậu không onl, tiếc quá, vốn là muốn tìm cậu nhận kịch kia, Quy Âm đại thần là chủ dịch công a.

Diệp Tử: Quy Âm chủ dịch?

Châu Quang Bảo Khí: Đúng vậy, nhưng mà cậu không onl nên đưa qua Nha Nha rồi, con bé kia có vẻ không vui, không biết có phải đến tháng hay không nữa.

Bởi vì cô ấy là fan chân chính của Hà Liễu Triều Phong mà.

Diệp Tử: Uhm, cảm tạ Tiểu Châu tỷ tỷ, em còn có việc một chút, bây giờ không tiện hàn huyên.

Châu Quang Bảo Khí và An Ninh phát tay chào nhau.

An Ninh mở QQ của Nha Nha Nha Nha Nha lên.

Diệp Tử: Nha có onl không?

Nha Nha Nha Nha Nha: Diệp Tử! Cậu còn sống a! Cậu chạy đi đâu vậy?

Diệp Tử: Không có gì, mấy hôm trước trong người không tốt lắm.

Nha Nha Nha Nha Nha: Trong người không tốt? Bây giờ sao rồi?

An Ninh cảm giác như có người đang dang tay ôm lấy cậu, bắt giác nắm chặt bàn tay.

Diệp Tử: Điều ổn rồi.

Nha Nha Nha Nha Nha: Thế là tốt rồi, cậu không biết mấy hôm nay tuôi rối như thế nào đâu.

Diệp Tử: Uhm, có nghe nói, Nha Nha, chị nhận làm banner cho kịch của Quy Ẩm phải không?

Nha Nha Nha Nha Nha:!! Đó! Là mấy cô ấy ép tuôi! Tuôi không có phản bội tổ chức aaaaaa!

Diệp Tử: A! Không có việc gì, thực ra, em muốn hỏi, kịch này để em nhận vẽ có được không?

Nha Nha Nha Nha Nha: A? Cậu muốn vẽ?

– Hừm.. Được, để tuôi đi nói với bên Kế Hoạch đã.

Diệp Tử: Cảm ơn Nha Nha.

An Ninh nhìn thiếp chiêu mộ của Sawa để lại, lần lượt đi thêm bạn Kế Hoạch.

Bốn kịch kia vẫn chưa tìm được trang trí, An Ninh đều nhanh tay giành được.

Còn có hai bộ kịch nữa. Một bộ là vẽ tay, bộ kia dùng PTS để trang trí. Dùng PTS để trang trí với An Ninh mà nói rất đơn giản, rất nhanh kịch đã về tay An Ninh.

Còn một bộ cuối cùng.

Diệp Tử: Xin chào, có thể nói chuyện được không?

C: Tất nhiên, có chuyện gì sao?

Diệp Tử: Mình muốn được làm trang trí cho kịch này.

C: À, là thế này, vừa rồi cũng đã nói, bọn tôi đã tìm được trang trí rồi, còn là trang trí vẽ tay nữa cho nên không cần tuyển thêm người, thực sự rất tiếc.

Diệp Tử: Cậu thấy tranh của tôi không tốt sao?

C:

– quả thật, tranh của cậu rất tuyệt, nhưng mà bọn tôi đã chọn được trang trí rồi..

Diệp Tử: Banner đẹp không phải càng khiến kịch được quan tâm hơn sao? Trước khi nghe kịch không phải mọi người nhìn vào banner trước sao? Nếu lúc chiêu mộ CV phải cân nhắc chọn CV tốt hơn, CV vì nhiều nguyên nhân mà cũng bị hoán đổi, vậy cậu nghĩ xem, tuyển trang trí tốt hơn thì có gì sai sao?

C:

– Được rồi! Để bộ kịch này lại.

– Tôi đi nói chuyện với bên trang trí kia xem được hay không.

Diệp Tử: Được, chờ tin tốt từ cậu.

Từng bộ kịch dần được công bố, mọi người mãn nhãn với trang trí tuyệt diệu của cậu.

Danh tiếng Diệp Tử càng lúc càng lớn, cũng nhiều tin đồn vang xa..

Cô ấy chỉ vẽ cho mình Quy Ẩm.

Để được vẽ banner cho kịch của Quy Âm, cô ấy không quan tâm phải dùng bất cứ thủ đoạn nào, tranh giành kịch với không biết bao nhiêu designer.

Rất nhiều người nhìn cô không vừa mắt, thậm chí fan của Quy Âm cũng không vừa mắt cô.

Những ngày này An Ninh yên lòng yên dạ đi theo Quy Âm. Mặc kệ tiếng xấu về mình, cũng chẳng mấy may quan tâm đến ánh mắt người đời.

Dưới tình huống như vậy, đối với cậu tốt nhất vẫn là bốn người "fan chân chính" [Bên Phong Thụ suốt đời]. Bọn họ tin rằng Diệp Tử là fan chân chính của Hà Liễu Triều Phong, đuổi theo Quy Âm vì hắn đã phụ lòng Hà Liễu, đợi thời cơ thích hợp sẽ tấn công.

"Hà Liễu Triều Phong" theo thường lệ phát kịch, ra ca khúc mới. Tiến độ không nhanh không chậm, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì. Chẳng mấy chốc ba tháng trôi qua, Văn Nhất Minh vẫn còn nhớ tới chuyện trước kia, khi ấy mỗi tối cùng "Tiểu Phong" trò chuyện. Đồng thời anh cũng tự mắng chính mình, hối hận vì ngày đó đã nặng lời như vậy.

Văn Nhất Minh liếc mắt nhìn nick "Diệp Tử" kia. Cô bé này có vẻ rất thích anh. Người thích anh rất nhiều, nhưng không ai làm được như cô bé kia. Có khi Văn Nhất Minh thầm ước, người sẵn sàng vì anh làm chuyện thế kia là An Liễu. Thế nhưng suy cho cùng cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi.

"Em gái, có ở đây không?" Văn Nhất Minh mở mạch nói.

[? Em?]

"Hiện tại chỉ có hai người, không em thì là ai." Văn Nhất Minh khẽ cười.

[Đại nhân có gì cần phân phó?] An Ninh cũng đã cười híp mắt rồi.

"Em gái, anh là gay." Văn Nhất Minh không nói rõ ràng, chỉ biểu lộ tính hướng của mình.

[Em biết, em cũng không phải em gái, em là con trai.]

"Haha" Văn Nhất Minh cười thành tiếng, phàm là người trong vòng phối biết Diệp Tử, ai cũng rõ người này là con gái. "Con trai sao, mở mạch nói chuyện chút đi."

[Không được a, đại nhân, em có bệnh, không nói thành tiếng được.]

"Ha ha, thật biết cách trả lời." Văn Nhất Minh cười khê.

An Ninh cũng cười.

An Ninh sau lần sốt cao ấy, rốt cuộc giác ngộ cái gì?

Rất đơn giản, An Ninh nhận ra mình thích Văn Nhất Minh, thậm chí so với Văn Nhất Minh thích An Liễu cậu còn thích nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Cuộc sống nhỏ bé của An Ninh đột nhiên có một Văn Nhất Minh bước vào, người kia còn kéo theo không biết bao nhiêu niềm vui cùng hạnh phúc. Lúc linh hội được điều đó, An Ninh cũng biết mình đã si mê người này không dứt ra được nữa rồi.

Nếu đã biết rõ mình thích anh ấy, vậy không bằng dùng phương thức của riêng mình để được ở bên cạnh anh là được rồi. Cho dù bị mắng, bị chửi, thậm chí bị tổn thương đi chăng nữa.. vậy cũng có sao?

Chỉ cần anh cười, thế giới liền ngập tràn ánh nắng.

"Anh hát cho em nghe được không?"

[Được.]

10. Chương 9

Một lần tình cờ, An Ninh biết được sau ca hội ngày hôm ấy có chuyện xảy ra, là chuyện kinh thiên động địa a.

Nguyên nhân là sau ngày hôm ấy có ảnh được đưa lên, mà người đưa lên lại chính là Nhất Thể Cơ.

Nội dung rất đơn giản, là để đáp trả lại nhóm anti fan mắng chửi Quy Âm phụ lòng thần tượng của họ.

Chỉ có hai bức ảnh.

Xuất phát từ QQ, một người đàn ông không may để bạn gái mình có thai, người kia không muốn đứa bé này, để bạn gái kia đi phá, đồng thời hai người ước định, mùa xuân năm sau sẽ kết hôn.

Mà hai người kia, một là Hà Liễu Triều Phong, người còn lại cũng khá nổi danh trong vòng phối, là Tiêu Tiêu.

Fan hai nhà cãi nhau một trận lớn.

Rất nhiều người quay sang phê phán Hà Liễu Triều Phong.

Bước chuyển quan trọng, chính là xế chiều ngày hôm ấy.

Có một bức ảnh khác được đưa ra, chứng minh rằng hai bức ảnh kia là do PTS mà thành, đồng thời cũng lớn tiếng lăng mạ Tiêu Tiêu.

Sau đó Tiêu Tiêu nhịn không được cũng đáp trả lại, cứ như vậy mà chiến tranh nổ ra.

Cuối cùng Tiêu Tiêu bị một nhóm fan nhân danh công lý mắng là làm vậy bầy vớ vẩn.

An Ninh biết chuyện này từ một người đáng ra không nên cùng cậu có bất kỳ liên hệ nào – à không, là trừ tình địch ra thì không nên cùng cậu có bất kỳ liên hệ nào.

Thật là Quân Duyệt, cái người muộn tao thích buôn chuyện này trong lúc trò chuyện với một người mới vào tên Tiểu Bạch, cứ như vậy mà tuôn ra hết. Rồi cũng cứ như vậy mà An Ninh nhìn thấy.

An Ninh tò mò hỏi Áo Giáp rằng Tiêu Tiêu đã xảy ra chuyện gì, Áo Giáp thao thao bất tuyệt thuật lại hết cho An Ninh nghe.

Đầu tiên là, một bức ảnh pts bị lộ ra – đoạn chat thị uy với Quy Âm.

Không biết thế nào mà bức ảnh pts kia lại đến tay Nhất Thể Cơ. Kỳ thực chuyện này chỉ có Nhất Thể Cơ mới biết, là do cô xem trộm máy tính của anh họ Văn Nhất Minh.

Đương nhiên, Nhất Thể Cơ – Văn Nhất Văn nhìn thấy liền đi chất vấn Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu làm bộ dạng cô thực sự nghĩ tôi có khả năng làm sao? Quy Âm có không ít ‘chuyện tốt’ a. Thuận tiện kích thích Nhất Thể Cơ một câu: “Có bản lĩnh thì mang ảnh chụp ra công bố đi.”

Vì vậy Nhất Thể Cơ quê quá hóa khùng đem đoạn ảnh chụp kia đến diễn đàn hòng phẫn, bày tỏ đôi câu nam cầu nữ kia đã làm anh họ cô bị tổn thương sâu sắc.

Tin này lan rộng được một thời gian, chính Tiêu Tiêu lại hóa thân thành chính nghĩa, đưa ra bằng chứng bức ảnh kia là PTS, sau đó kéo theo Roi Da, Nha Nha cùng Áo Giáp, tự mắng chửi chính bản thân mình.

An Ninh nghe xong cái hiểu cái không, thực sự ... quá thâm sâu..

Cậu mở trò chuyện riêng với Tiêu Tiêu ra.

Diệp Tử: Tiêu Tiêu, có ở đây không?

Tiêu Tiêu: Ồ.

Diệp Tử: Tiêu Tiêu, sao lại làm vậy, lại tự khiến mình trở thành người xấu..

Tiêu Tiêu: À, vì một người thôi.

Diệp Tử: Hà Liễu Triều Phong?

Tiêu Tiêu: Cái người kia, cho dù đã chết cũng không được an ổn, không biết kiếp trước đã nợ gì đây.

An Ninh sững sốt, Tiêu Tiêu, chính là biết An Liễu đi, mới có thể.. biết em ấy đã không còn.

Tiêu Tiêu cũng không nói gì. Trong mắt Tiêu Tiêu, Diệp Tử chỉ là một người ngu ngốc ái mộ An Liễu. Có nói cũng không hiểu.

An Ninh thật hâm mộ An Liễu, em ấy có người vì em mà nguyện ý rời bỏ vòng phối là Kiến Phùng Sáp Côn, có người thích em đến mức có thể tự lừa dối bản thân là Quy Âm, có người bạn luôn ở bên cạnh là Quế Hoa, còn có một người vì em ấy mà cố gắng hết thủy, cả việc tự biến mình thành người xấu cũng không màng. Em ấy có nhiều người ái mộ, lặng lẽ ở bên cạnh, bảo vệ em như thế.

Mấy em gái trong tổ kịch lúc nào cũng nói “giới vòng phối rất loạn”, “nước rất sâu”.. Thế nhưng tại đây, nơi hỗn loạn nhất trong vòng phối, lại khiến người ta bị cuốn hút đến vậy..

An Ninh đột nhiên cảm thấy vui vẻ, cậu lại có thể xuất hiện ở nơi này.

An Ninh cho rằng, quan hệ của Hà Liễu Triều Phong và Quy Âm chỉ đành phải dứt khoát. Kịch của Hà Liễu Triều Phong vẫn ra đều. Thời gian một năm cũng đã qua phân nửa, chỉ còn nửa năm nữa thôi là sẽ hết. Nửa năm này cậu sẽ chậm rãi phát từng ca khúc..

Thế nhưng kế hoạch tiếp theo lại ngoài suy đoán của cậu.

Trong kế hoạch viết, là một kịch mới

Tác giả tên là Phong Diệp. Chỉ viết hơn một chương, tựa hồ như kể lại. Cố sự không dài, bình luận rất nhiều. Tác phẩm bỏ đầy đã được 5 năm. Phía dưới không ít người muốn xin bản quyền, thế nhưng tác giả cũng không trả lời. Chỉ là trong thông cáo có viết, tác phẩm đã được ủy quyền phát hành.

An Ninh cũng chưa đọc truyện này, cậu đang gặp vướng mắc.

Không biết tìm ai.

Chính cậu là kế hoạch thì không thể, vốn An Liễu ghi rằng đi tìm “Tiêu Tiêu”, cô ấy sẽ giúp An Ninh tìm người hỗ trợ.

Thế nhưng danh tiếng Tiêu Tiêu mấy tháng trước đã bị phá hủy.

Diệp Tử hiện tại ở một nhóm, tên là Haha, cái tên rất là “ba trăm” thế nhưng những người ở đây bao gồm có Quy Âm, Hà Liễu Triều Phong, Cá Chua Ngọt, Nhất Thế Cơ, Sawa. Đã từng hợp tác nên đều là những cái tên quen thuộc.

Trong đó, làm kế hoạch mà An Ninh thân nhất chỉ có hai người. Một là Châu Quang Bảo Khí, hai là Nhất Thế Cơ.

An Ninh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng dùng thân phận Diệp Tử đi tìm Nhất Thế Cơ.

Diệp Tử: Cơ Cơ tỷ tỷ.

Nhất Thế Cơ: Chị đây, sao cậu lại cũng học cái thói xấu này vậy!!

Diệp Tử: Cơ tỷ, trong tay em có một tác phẩm đã được trao quyền, nhưng không có kế hoạch, truyện đã được sửa tốt rồi, tác giả cũng tương đối nổi, chị nhận không?

Nhất Thế Cơ: Gần đây chị hơi bận.. Mà thôi, xem chút rồi hẵng nói. Em gửi qua đây đi.

Diệp tử đem văn kiện tên ‘833747.txt’ gửi cho Nhất Thế Cơ.

Nhất Thế Cơ thuận tay mở ra, liếc một chút.. liền kinh ngạc.

Nhất Thế Cơ: Mùa thu không có lá rơi!!!!!!!!!!!!!! Phải là Mùa thu không có lá rơi không vậy!!!!!!!!!!!!!! Sao cậu lại được ủy quyền vậy!! Thật không khoa học!!!!!!!!!!!!!! Cái này thật không khoa học!!!!!!!!!!!!!!

Diệp Tử: Vậy... Cơ tỷ nhận sao?

Nhất Thể Cơ: nhận nhận nhận nhận nhận nhận nhận nhận nhận nhận nhận nhận!!!! Đương nhiên là nhận rồi! Chị xin quyền tác phẩm này lâu lắm rồi. Em không biết chị đi xin bao nhiêu lần đâu, lần nào cũng viết bình luận rất dài!

[Không biết đã không tìm chị..] An Ninh có hơi phức hắc một chút.

Nhất Thể Cơ: Ha ha ha, thật cao hứng quá, muốn khóc quá đi thôi!

An Ninh có chút nghi hoặc, không phải truyện bl thông thường sao? Làm gì đến mức như vậy?

Diệp Tử: Được rồi, tác giả nói có thể trao quyền, nhưng cô ấy có hai điều kiện.

Nhất Thể Cơ: Điều kiện gì? Chẳng lẽ là.. người đó thêm muốn.. chị... từ lâu rồi sao?

Diệp Tử: Ặc, cái gì vậy? Tác giả nói, đầu tiên, chị phải tìm được một nhóm tốt nhất nhận kịch này, thứ hai, chủ dịch thụ, tác giả đích thân yêu cầu phải là Hà Liễu Triều Phong.

[Bất quá, nếu thực sự em ấy không được, có thể thay đổi người, nhưng phải đảm bảo kịch làm thật tốt.] Những lời này An Ninh không có đánh ra. Cậu nhìn ra được, đây là tác phẩm mà An Liễu vô cùng yêu thích..

Nhất Thể Cơ:

An Ninh có chút khấn trương, cậu biết Nhất Thể Cơ có đôi chút thành kiến với Hà Liễu Triều Phong.

Diệp Tử: Không được sao? Hà Liễu Triều Phong.....

Nhất Thể Cơ: Không phải, cậu ấy rất được, thực sự rất được, hai yêu cầu này vô cùng hợp lý. Chị cũng định chọn Triều Phong giống Phong Diệp vậy. Chỉ là chị đang suy nghĩ, Trần Thu có nên dùng anh ấy hay không.

Diệp Tử: Anh ấy?

Nhất Thể Cơ: Được rồi Diệp Tử! Chị nhận, em vẽ banner đi nha, banner lần này đừng nghĩ cứ vẽ là qua cửa nha, chị là, dùng tính mạng mình để làm kịch này đấy!

Ngày hôm sau, An Ninh rút cuộc hiểu được “Dùng tính mạng để làm bộ kịch” nghĩa là như nào.

Nhóm tốt nhất trong mắt Nhất Thể Cơ chính là như này.

Staff:

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ

Đạo Diễn – Roi Da Khóa Thân

Biên Kịch – Phong Diệp

Trang Trí – Diệp Tử

Giám Sát – Áo Giáp Nhập Trận

Hậu Kỳ – Dã Cúc

Ed – Hà Liễu Triều Phong

Tuyên Truyền – Tiêu Tiêu

Cast

Phong Diệp – Hà Liễu Triều Phong

Trần Thu – Quy Âm

Cha Trần – Trường Minh

Cha mẹ Phong Diệp – Thuật Hồn, Nhạc Nhạc

Dẫn truyện – Cá Chua Ngọt

Niep Do Cẩm – Thật là Quân Duyệt.

Dương Liễu – Cử Bộ Vô Song

Ông chủ Hàn – Kiến Phùng Sáp Côn

Phong Diệp hồi trẻ – Nói Mớ

Dương Liễu hồi trẻ – Quế Hoa Liên Tử Cao

Trần Thu hồi trẻ – Nhạc Nhạc

Ông cụ, ông chủ tòa soạn báo, nữ bí thư, mẹ Trần, Mập Mập Quang Vinh, em gái nhỏ, em trai nhỏ – Thanh Minh

Cầm đầu nhóm côn đồ – Lưu Mạnh Giáp

Tổ kịch đầy tình anh xuất chúng cứ thế ra đời.

11. Chương 10

Diệp Tử: Sao tôi chưa từng nghe qua mấy người đều là staff?

Roi Da Khỏa Thân: Tiểu Diệp Tử, cái em chưa biết còn nhiều lắm, vậy em có biết tụi tui đều là người của xã đoàn Grand Stanford không?

Diệp Tử thực sự không biết.

Áo Giáp Nhập Trận: Em biết Grand Stanford có nghĩa là gì không?

Diệp Tử: Có nghĩa gì?

Nha Nha Nha Nha Nha: Grand Stanford -stf – là staff nha em ở đây thấy có mấy CV?

Diệp Tử: Ừm.. nam 4 nữ 2, còn lại là 4 trang trí, 2 kế hoạch, còn đâu đều là tuyên truyền với hậu kỳ.. thật đúng là..haha..

Tiêu Tiêu: Vậy em có biết, Dã Cúc cũng là người của xã đoàn chúng ta không?

Diệp Tử!!!Không biết!! Chắc chắn trong xã đoàn không có tên cô ấy.

Tiêu Tiêu: @[hậu kỳ]Trần Mặc, chính là người này.

Diệp Tử.. thật không khoa học.

Dã Cúc vốn là tinh anh trong võng phối. Trần Mặc thì là một nam nhân vượt trội. Hai người này lại là một, thật không khoa học. Quan trọng là, cô ấy là con trai. À không, anh ấy! Là con trai.

Diệp Tử: Em không tin vào thế giới này, mọi người nói cho em biết, Kiến Phùng Sáp Côn có phải là cũng con gái không?

Tiêu Tiêu: Không phải, cậu ấy là đàn ông đích thực nha, cơ mà Sáo Thúc thì là con gái.

Diệp Tử: Áo rỗng.. thật không khoa học! Thật không thể tin vào giới võng phối được..

An Ninh tuyệt vọng với thế giới này rồi!

Quá thâm sâu.

Nhất Thế Cơ đi mời từng người từng người một nhận kịch. Cá Chua Ngọt với Cử Bộ Vô Song ban đầu còn muốn từ chối vì đang bận rộn, kết quả nghe tên kịch xong liền lập tức nhận.

An Ninh nghĩ không ra tác phẩm này có ma lực gì mà hấp dẫn nhiều người đến vậy, hơn nửa người trong tổ kịch đều là fan tác giả này.

Khung tán gẫu của tổ kịch liên tục nhảy nhót.

An Ninh liền mở ra xem.

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: Đọc tác phẩm này lại nhớ hồi chân ướt chân ráo gia nhập võng phối.

Phong Diệp lúc nhỏ – Nói Mớ: Đúng vậy, ngày đó tui còn là một loli moe moe, vì cái người Dương Liễu biệt nữ kia mà tới đây. Rốt cuộc bây giờ lại phối âm nhân vật chính.. Dương Liễu lại bị cái người không biết xấu hổ kia đoạt lấy rồi! Quế Hoa chết tiệt!

Dương Liễu lúc nhỏ – Quế Hoa Liên Tử Cao: (3) thì lờ sao! Em gái nhỏ thâm thương trộm mền tui sao? Em gái đã biết thương mền là gì chưa vậy?

Phong Diệp lúc nhỏ – Nói Mớ: Tui thiếu nợ anh à (o) Không phải anh cũng tự dâng mình cho Tiểu Cơ hay sao?

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: Đừng gọi tui là Tiểu Cơ!

Áo rồng – Thanh Minh: Bất quá lại nói tiếp, Phong Diệp này.. thích hợp nhất vẫn là Thu Phong a...

Tuyên Truyền – Tiêu Tiêu: thật bạo dạn khi dám nhắc tới tên anh ấy.

Dương Liễu – Cử Bộ Vô Song: Thu Phong đại thần năm ấy, oanh oanh liệt liệt như vậy..

Hậu Kỳ – Dã Cúc: Phong tiểu thụ nhà chúng ta từng có một thời gian rất thảm, cũng bởi vì thanh âm có hơi giống với Thu Phong đại thần, gần một năm liên tục bị mắng là bắt chước Thu Phong đại thần a.

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: Đó là bởi vì, Thu Phong trong giới này, tựa như một vị thần.

Hậu Kỳ – Dã Cúc: Kỳ thực, Phong tiểu thụ nhà chúng ta hẳn là phải mền Thu Phong đại thần nhiều lắm.. Hà Liễu Triều Phong, Hà Liễu Triều Phong.. Ai... sinh bất phùng thời, Phong tiểu thụ nhà chúng ta vừa gia nhập võng phối, thì cũng là lúc Thu Phong đại thần oanh liệt rời đi. (sinh bất phùng thời: là người tài năng, giỏi giang nhưng.. sinh nhầm thời, khi ấy tài năng không được coi trọng..)

Diệp Tử: Thu Phong là ai?

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ:!

Tuyên Truyền – Tiêu Tiêu:!

Áo Rồng – Thanh Minh:!

Hậu Kỳ – Dã Cúc:!

Phong Diệp lúc nhỏ – Nói Mớ:!

Dương Liễu – Cử Bộ Vô Song:!

Trần Thu – Quy Ẩm:!

Diệp Tử: ==.. sao cả đại nhân cũng gia nhập đội hình vậy?

Trần Thu – Quy Ẩm: Em thật sự không biết Thu Phong?

Diệp Tử: 0.0.. đại nhân, anh biết sao?

Tuyên Truyền – Tiêu Tiêu: ()... Cậu ấy không chỉ biết.. mà còn từng cùng Thu Phong làm cp.. Tuy rằng hai người bọn họ chỉ hợp tác một bộ kịch.. Cậu ấy lại diễn vai cha Thu Phong.

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: Phụ tử không có tính sát thương.

Áo Rồng – Thanh Minh: Tôi năm ấy, với Thu Phong vô cùng thân thiết..

Trần Thu – Quy Ẩm:!

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ:!

Phong Diệp lúc nhỏ – Nói Mớ:!

Tuyên Truyền – Tiêu Tiêu:!

Hậu Kỳ – Dã Cúc:!

Dương Liễu – Cử Bộ Vô Song:!

Diệp Tử:!

Áo Ròng – Thanh Minh: -.- mấy người nháo đủ chưa?

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: Nhắc mới nhớ ra đây, Thanh Minh gia nhập võng phối lâu hơn chúng ta nhiều.

Diệp Tử: cầu Thanh Minh đại đại kể chuyện xưa.

Tuyên Truyền – Tiêu Tiêu: (#)

Áo ròng – Thanh Minh: Đừng như vậy tui áp lực

– kỳ thực so với mọi người tôi cũng không biết nhiều hơn là bao..

– Lúc đó cậu ấy cao hứng nói với tôi sẽ lui khỏi võng phối, nói là cùng công nhà cậu ấy tu thành chánh quả. Thế nhưng được vài ngày, cậu ấy lại nói với tôi, công nhà cậu ấy đã chết rồi. Hình như là bị cha đánh đến chết.. Ai...

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: Không ngờ.. chính là vì Thu Phong mà viết sao?

Dương Liễu – Cử Bộ Vô Song: Uhm.. cuối cùng anh ấy cũng lui khỏi võng phối..

Áo Ròng – Thanh Minh: Rất nhiều người nói chuyện Thu Phong rời võng phối là bất chúc cổ sự ấy.. Thế nhưng trong mắt tôi, mấy chuyện kia từng xảy ra với Thu Phong mới đúng..

Trần Thu – Quy Âm: Hay là câu chuyện ấy, vì Thu Phong mà viết ra.

Áo Ròng – Thanh Minh: Chỉ là tôi không hy vọng, Thu Phong có kết cục giống như Phong Diệp.. tử tự mà chết.. Dù sao, người còn sống vẫn tốt hơn.

Cuối cùng không ai nói chuyện nữa..

Rốt cuộc hiếu kỳ của An Ninh với truyện này cũng lên tới đỉnh điểm. Cậu quyết định buổi tối làm ổ trên giường nghiền ngẫm một phen, thuận tiện tham khảo để vẽ phác thảo banner.

Tiêu Tiêu: Diệp Tử.

Diệp Tử: Tiêu Tiêu tử, sao vậy?

Tiêu Tiêu: Là chuyện của tổ kịch, chị đang suy nghĩ, làm tuyên truyền thì chị làm được, nhưng danh tiếng chị đã ô uế rồi, em cũng biết đấy. Thế nên chị định mượn áo ra trận.

Diệp Tử: Vậy được sao?

Tiêu Tiêu: Như vậy có lợi cho tổ kịch hơn, có thể tham gia tổ kịch này là chị đã đủ vui rồi. Cho nên, Diệp Tử, chị muốn mượn áo em dùng một chút.

Diệp Tử: Em? Nhưng danh tiếng em cũng không được tốt cho lắm..

Tiêu Tiêu: Nhưng người ta cũng không thể nói gì em, hơn nữa, em là trang trí, làm tuyên truyền cũng là bình thường, còn lại mấy người kia.. em cũng biết đấy.. đều là người cũ cả, tổ kịch này có mỗi em là người mới nhất..

Diệp Tử: vậy được, thế nhưng em mong muốn chị Tiêu Tiêu dùng tên chính mình ra trận, em nghĩ Cơ Tỷ cũng nghĩ như vậy nên mới tìm đến chị.

Tiêu Tiêu: Được rồi, để chị suy nghĩ thêm, dù sao cũng còn lâu..

Tiêu Tiêu nói xong, An Ninh đợi thêm chút nữa thấy bên nick An Liễu cũng không có động tĩnh gì, lặng lẽ tắt máy.

Đêm nay, cậu còn phải đọc truyện.

An Ninh nằm trên giường, nằm mãi nhưng vẫn không ngủ được, truyện kia đã sớm xem xong rồi, thế nhưng cảm giác ưu thương trong lòng mãi không phai tán..

Câu truyện khác nhiều so với tưởng tượng của An Ninh, cũng không phải kịch tính lên xuống gì, người chết đúng là có, thế nhưng chỉ có hai người. Hai người này ở cuối truyện chọn cái chết để được ở bên nhau vĩnh viễn.

Cốt truyện quả thật rất buồn. Hai người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, trải qua vô số chuyện không hay, bị phản bội rồi đến đau khổ. Đến khi trưởng thành lại phải đấu tranh với ánh nhìn người đời. Biệt ly chồng chéo. Từng hạnh phúc ngọt ngào, cuối cùng lại thành sinh ly tử biệt, lấy cái chết để kết thúc tất thảy.

Thế gian này, thực sự có chuyện như vậy sao?

Lúc nhỏ mình thế nào? Thời niên thiếu của mình ra sao? An Ninh đều không còn nhớ rõ. Nhưng khi đọc truyện của Phong Diệp, cậu cảm giác lạnh thấu xương, tựa như chính mình đã từng trải qua chuyện ấy.

Phong Diệp bị lừa dối thê thảm. Cha Trần cư nhiên lại đánh chết chính con mình. Phong Diệp bị một người trai thẳng lừa dối làm cho nhục nhã, trước khi chết cả người đầy máu nhìn không ra dạng gì. Đoạn kết mang theo thanh âm run rẩy của người kia “Tôi là đồng tính luyến ái! Nhưng tôi cũng là con người!” cứ như vậy phá tan phòng tuyến cuối cùng của An Ninh. Cậu muốn khóc, nhưng làm thế nào cũng không khóc được.

An Ninh không nghĩ câu truyện sẽ ngắn như vậy, cậu cứ nghĩ hẳn phải là một câu truyện dài sâu xa. Mà đây cũng không giống như một câu truyện, tựa hồ như một thiên nhật ký.

Hình ảnh Phong Diệp khắc sâu trong tâm cậu. Khi người ấy nhát gan, khi hoang mang, lúc đấu tranh kiên định, khi nghi hoặc, khiếp sợ, lúc hạnh phúc vui tươi, rồi cuối cùng là tuyệt vọng.

An Ninh vô cùng muốn hoàn thành bộ kịch này. Vì Phong Diệp, Trần Thu, và còn vì Dương Liễu.

An Ninh cũng không ở trên giường trần trọc nữa, cậu ngồi dậy đến bên máy tính, khởi động lên. Bằng cảm nhận của mình tả lại cố sự này.

An Ninh nhìn YY ngẩn người ra, một mình [Diệp Tử] lẻ loi trong căn phòng vắng.

“Diệp Tử” Không biết qua bao lâu, thanh âm quen thuộc kia vang bên tai.

[đại nhân...] Diệp Tử nhìn nick Quy Âm xuất hiện trong kênh.

“Dậy sớm vậy sao?”

[em không ngủ.]

“Sao lại không ngủ? Không phải trong người em không tốt sao, nên chú ý đến mình một chút.”

[cảm ơn đại nhân.] An Ninh có chút mệt mỏi, có chút rầu rĩ..

“Sao vậy, sao chẳng có tinh thần gì cả? Có chuyện gì có thể cùng anh tâm sự một chút, tuy rằng mấy vấn đề nam nữ anh cũng không biết giải quyết như nào.. nhưng những thứ khác thì anh cũng có thể giúp được chút ít...”

[.....] Kiêu căng.. [đại nhân trời sinh đã cong sao?]

“.....Ai biết, người đầu tiên anh thích là con trai, thật ra cũng chẳng phải người quen thuộc gì.”

[Khi đó anh bao tuổi?]

“Trưởng thành rồi.”

[Hơi muộn nhĩ..]

“Uhm đúng vậy, trên đời này anh chỉ thích có hai người, một quá cong, một rất thẳng.”

[Phong Diệp và Hà Liễu Triều Phong?]

“.....Em biết quá nhiều.”

[tiểu nhân đáng chết!]

“Hừ, Diệp Tử, trong lòng có chuyện phiền muộn sao?”

[....Anh biết quá nhiều.]

“Vậy mau giết người diệt khẩu đi, tạm thời chỉ có mỗi anh biết thôi a ”

[Được!]

“Hừ..”

[đại nhân.]

“Sao?”

[em vẽ mãi không được.]

“Vẽ gì mà không được?”

[Trần Thu, em không vẽ được anh ấy, làm thế nào cũng không vẽ ra được..]

“Vậy vẽ anh đi, có muốn anh gửi hình cho xem không? Anh rất đẹp trai nha.”

An Ninh nhìn mở ra bức ảnh mới được chuyển đến. Một cô linh cả thân thuần trắng, đi chân trần dừng trước ống kính, phía sau là bóng tối vô tận. Nhìn thế nào cũng giống hình dạng một con ma.

[đại nhân, kịch bản này hoàn thành, gặp mặt một lần đi.]

“Ha, anh nói rồi anh là cong đó, đừng nghĩ có thể câu dẫn được anh”

[em có mấy lời muốn nói, gặp mặt một lần đi.]

“Được....”

12. Chương 11

An Ninh nhanh chóng vẽ xong tranh gửi cho Nhất Thể Cơ.

Nhất Thể Cơ thật lâu không rep lại, cuối cùng Quân Duyệt không biết từ đâu đột nhiên nhảy ra.

Quân Duyệt (tình địch): Diệp Tử, Nhất Văn nhờ tôi nói với cậu, banner rất tuyệt!

Diệp Tử: Sao cô ấy không tự nói với tôi?

Quân Duyệt (tình địch): Tôi cũng không biết, em ấy đang ở bên kia khóc sướt mướt, nói mãi không nên lời.

Diệp Tử:

Mọi việc tiến hành rất thuận lợi, kịch đã bắt đầu thu âm, An Ninh chờ không được đem hết âm của An Liễu mang đi nộp, căn bản nhớ không rõ An Liễu dặn mình thế nào, thiếu chút nữa ED cũng mang tới nộp luôn, nếu không vì chút lý trí còn sót lại, phỏng chừng đã bị bại lộ rồi (ED: ending, nhạc kết)

Nhất Thể Cơ:Sao mấy người bùng bùng huyết chiến vậy?

Hà Liễu Triều Phong:?

Nhất Thể Cơ: Cậu là người thứ 3 nộp âm, trước cậu năm phút Quế Hoa cũng vừa nộp. Quy Âm sáng sớm nay đã giao âm, sau đấy thì Diệp Tử nộp banner. Sao tổ kịch ta đột nhiên khí thế vậy?

Quế Hoa và Quy Âm đều đã nộp rồi?

Bản cậu gửi đi vốn được thu âm từ trước, đương nhiên sẽ gửi sớm, thế nhưng hai người kia, sao lại nộp sớm vậy? Chẳng lẽ tối qua Quy Âm cũng không ngủ sao.

An Ninh nhìn tên Quy Âm trên màn hình, trong lòng nảy lên những cảm xúc không tên gọi.

[Cái người Phong Diệp kia, cả đời này mình cũng không vượt qua nổi] So với Phong Diệp, Quân Duyệt chẳng có chút lực sát thương nào.

Hà Liễu Triều Phong:Tôi và các bạn nhỏ thân mến đều shock ngây người..

Nhất Thể Cơ: haha!!!!!!!!!!!!

Nhất Thể Cơ:

– a đợi một chút..

An Ninh đợi một lúc lại đợi một lúc, phải thật lâu sau Nhất Thể Cơ mới rep lại.

Nhất Thể Cơ:

– anh và các bạn nhỏ thân mến đều soái ngây người!!!!!!

Cái gì?

Nhất Thể Cơ: Đủ âm thu rồi.....

Hà Liễu Triều Phong: Cái gì cơ?

Nhất Thể Cơ: Đủ âm thu rồi!!

Hà Liễu Triều Phong: Tôi không tin!

Nhất Thể Cơ: Tui cũng không tin! Đây là kỳ tích!!!!!!!!!!!!

– hiện tại mọi thứ đều đã sẵn sàng, chỉ chờ phản âm! Suốt mấy năm nay đây là lần đầu tiên tui cảm động đến vậy! Tui muốn tới diễn đàn khoe a! Tui muốn đi khoe..

An Ninh không biết nên cảm thấy thế nào, mọi người, thật sự là quá tuyệt.

An Ninh cảm động muốn khóc, mọi người trong lòng đều kính nể và lưu luyến với Phong Diệp. An Ninh thực sự tò mò, không biết đây là người như nào.

Trên diễn đàn.

Hâm mộ tui đi, ghen tị với tui đi, cả tổ kịch cùng nhau một ngày một đêm thu kịch, sang ngày thứ hai, toàn bộ âm thu từ áo rồng cho đến chủ dịch đều đủ! Đủ hết đó!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bình luận phía dưới có bao nhiêu ước ao đổ kị.

1L, em gái điên rồi sao, có nằm mơ cũng không nên qua đây kể chứ, tiện thể xin sô pha..

2L, em gái chắc đọc nhiều vông phối văn lắm nhỉ...

2L, tui có thể chứng minh, lời em kế hoạch trên nói là thật..!Thật sự không thể tồn tại..

4L, nói miệng không không có bằng chứng thì nói làm gì.

5L, [hình ảnh] he he he he he he he he he he he he he he he he he

6L, em gái kế hoạch YY đó à..

7L, không tin

8L, (o)!! cái tốc độ ánh sáng gì đây?

9L, FML, thật không khoa học!!

10L

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: Cá Chua Ngọt mau cút ra đây cho ta!!!!!!!!!!

Dẫn Truyện – Cá Chua Ngọt: sama có gì chỉ bảo?

Kế Hoạch: Tui đi khoe khoang một chút! Sao cậu lại đem ảnh ra công bố!

Dẫn Truyện – Cá Chua Ngọt: Đại nhân, tiểu nhân hông dám, chỉ là tiểu nhân rất thích Phong Diệp.. hơn nữa không phải cuối cùng sẽ công bố hay sao huhuhu

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: Mau biến!

Dẫn Truyện – Cá Chua Ngọt: a a a a em.. biến không được a

Trang Trí – Diệp Tử: bớt giận bớt giận.. Chua Ngọt vẫn còn lương tâm mà.. cậu ấy đã nhờ em xóa tên người trong tổ kịch đi rồi..

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: Thật khéo, Tiểu Diệp Tử, em cũng có phần sao?!

Trần Thu – Quy Âm: Bài post là của em đấy Cơ Cơ.

Kế hoạch – Nhất Thể Cơ:

– mấy người bao che cho nhau..

– Quy Âm đại thần, cả anh cũng có phần nữa!

Áo Ròng – Thanh Minh: Nên nói là, ở đây ai cũng có phần.

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ:

– thôi được rồi! Cái tâm lý muốn khoe khoang này tui hiểu, tui hiểu mà!

Lại cứ nhiên quên mất bài post của chính mình..

Âm thu tương đối ổn, nhưng cũng chỉ là tương đối thôi, phản âm có vài vấn đề, cho dù là của Đại Thần nhưng cũng pia kịch trở lại tầm mười câu, duy chỉ có Hà Liễu Triều Phong cần sửa ba câu thôi. Trong đó có hai câu là vì tiếng ho..

Tất cả công lao đều thuộc về An Liễu cùng tình yêu của em ấy dành cho bộ kịch. Một phần khác nhờ công cất âm của thiên sứ An Ninh.

Kế Hoạch mừng rỡ, nhưng có lại có người đang phát sầu.

Hậu kỳ – Dã Cúc: Phong tiểu thụ tui không để yên cho cậu đâu!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

– cậu dám gửi cho tui bản thu có một đống tạp âm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

– FML nhà cậu!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: [lau mồ hôi] Cúc tiểu thụ bớt giận.

Lúc này đây, An Ninh đã sớm bỏ chạy, tập làm game thủ a..

[Thế giới] Kiến Phùng Sáp Côn: Bán đồ.

[Thế giới] wwa: Dâm Côn trong truyền thuyết đây sao! Dâm Côn sao anh lại đem đồ thượng phẩm đi bán vậy?

[Thế giới] Diệp Tử: Kiến Phùng Sáp Côn?

[Thế giới] Lão bà theo anh đi: Bao nhiêu tiền?

[Thế giới] Kiến Phùng Sáp Côn: Diệp Tử?

[Thế giới] Lão công đi chậm một chút: Lão công QQ, em không muốn làm hòa thượng..

[Thế giới] Diệp Tử: Thiên vương đắp địa hổ!

[Thế giới] Kiến Phùng Sáp Côn: Bảo tháp trần hà yêu!

[Thế giới] Diệp Tử: Sừ hòa nhật đương ngo!

[Thế giới] Hoàng Nhất Kiếm:

[Thế giới] Kiến Phùng Sáp Côn: Thanh Minh thượng hà đồ!

[Thế giới] Thanh Minh: -“-

[Thế giới] Kiến Phùng Sáp Côn: Diệp Tử lai yến ỗ.

[Thế giới] Cây gậy thần: FML, hòa thượng cầm thuốc nổ theo làm gì!

Kiến Phùng Sáp Côn: Cậu tới để làm chi?

Thanh Minh: Xem não nhiệt.

Diệp Tử: Hai người cũng chơi trò này?

Tiểu Diệp Tử cấp 13 ngược nhìn hai người mãn cấp tỏa kim quang rực rỡ.

Kiến Phùng Sáp Côn: Không chỉ có hai chúng tôi.

Thanh Minh: Nhưng mà, đúng là bây giờ chỉ có hai chúng tôi.

Diệp Tử: Kiến Phùng Sáp Côn, anh muốn bán đồ sao? Sao vậy?

Kiến Phùng Sáp Côn: Bởi vì người dùng bây giờ đã không còn là cậu ấy.

Nhân vật Kiến Phùng Sáp Côn giơ tay lên làm một động tác, thấy được hai người một nam một nữ

Người nữ tên Hà Liễu Triều Phong, ngọt ngào gọi người nam hai tiếng lão công.

An Ninh ngẩn người, lập tức mở tài liệu liên quan đến trò chơi ra. Đăng nhập bị thất bại, một lần nữa vẫn bị thất bại.

An Ninh cũng không tức giận, quay lại phần đăng ký tiến hành sửa mật mã.

Lần đăng nhập này đương nhiên thành công.

Đôi nam nữ kia đang nói chuyện vui vẻ, người nữ đột nhiên bị out, sau đó ánh quang rực rỡ hiện lên, lại một lần nữa xuất hiện.

An Ninh nhìn thoáng qua hành trang, cây Long Côn màu vàng yên tĩnh nằm trong góc được khóa lại.

An Ninh nhìn nhân vật nam kia đứng bên cạnh nói bô bô gì đó. Trực tiếp hướng đến phía nhân vật hòa thượng.

Người nam như phát hiện ra gì đó, đột nhiên rút kiếm đâm về phía nhân vật nữ.

“Hắc!” Thanh kiếm bị chặn lại, nam nhân cầm kiếm bị trọng thương.

Một tiên nữ y sư bay đến trước mặt hòa thượng. Tà áo bay lượn trong không trung, hình ảnh vô cùng diễm lệ. Không ít người đứng bên cạnh thở dài trông một màn này.

Thế giới này thật nhiều người bất lương, hack đồ của người đã chết, dùng rất vui sao?

Hà Liễu Triều Phong: Hòa thượng, đây là tặng cho anh, nhận đi.

Y sư giao chiếc côn vàng cho hòa thượng, cây côn xếp hạng hai trong số vũ khí mạnh nhất, An Liễu tổn không ít ngày mới luyện thành được.

Hòa thượng cầm chiếc côn Thiếu Lâm đang phát quang, mở to hai mắt nhìn bóng nữ nhân bay lượn uyển chuyển tựa hồ diệp.

Hà Liễu Triều Phong: Quên mất.

Kiến Phùng Sáp Côn:

Thanh Minh: Quên...

Hậu kỳ hoàn thành bản kịch thử sau ba ngày. Mọi người ở YY mong ngóng phát kịch.

Cuối cùng kịch thử cũng được phát. Suốt thời gian đó mọi người đều im lặng, thẳng đến khi phát xong.

“Thật là tuyệt Cảm giác rất tuyệt a ” Nhất Thể Cơ không khỏi kích động.

“CV đều rất đẳng cấp, tạo cảnh cũng rất tuyệt, Nói Mớ nè, giọng cậu dễ thương quá XD!”

[Không đúng.]

Dã Cúc đang định nói, lại thấy trên bình luận hiện lên một câu.

13. Chương 12

[Hoàn toàn sai, tràng cảnh không phải như thế, cảm giác CV cũng không chuẩn.]

Dã Cúc tính khí nóng nảy nhìn Diệp Tử lại nhớ tới kẻ thù (trong tưởng tượng) của mình, tâm tình lại càng không thoải mái, cả người nhột nhọt khó chịu.

“Sai cái gì cơ? Kế hoạch cũng nói là tốt rồi, có phải hay không tại cô có vấn đề vậy?”

[Đích xác là sai, tôi không có cảm giác.]

“Cảm giác gì? Cô không có cảm giác nghĩa là cảm giác của mọi người đều sai sao?” Dã Cúc tức giận nói cũng không thèm chọn từ “Hơn nữa cô dựa vào cái gì mà quản chuyện này!”

[Dựa vào đây là kịch của tôi.]

An Ninh vừa đánh xong chữ đã cảm thấy hối hận rồi. Thế nhưng gương vỡ khó lành, cũng không còn cách nào để thu lại câu nói trên.

Thực ra, xét về một khía cạnh nào đó, đây đúng là kịch của Diệp Tử, bản quyền được trao cho cậu.

Thế nhưng Dã Cúc không biết.

“FML, cô lại nói là của cô, tại sao có thể không biết xấu hổ như vậy, chúng ta là một tổ kịch! Tôi làm hậu kỳ, cô vẽ banner! Nhất Thể Cơ thì là kế hoạch, còn cả những người khác nữa..”

Dã Cúc đang nói bất chợt im lặng, thật lâu sau mới tiếp lời, giọng mang theo âm mũi.

“Không đúng chỗ nào, cô chỉ ra đi. Nếu nói bừa, tôi chứ không thương lượng.”

Mấy CV vẫn đang im lặng, chợt Cử Bộ Vô Sông cất lời trước.

“Vấn đề thuộc về CV, tôi nghĩ là không phải nguyên nhân của một người, tôi và lão Côn là một nguyên nhân, đều là giọng trầm, đề nén. Quy Âm, Cá Chua Ngọt và Quế Hoa đều là giọng ung dung buông lỏng, thanh âm hai người con trai lại quá sáng và hồn nhiên.”

[Mọi người nghe thử âm của Hà Liễu Triều Phong đi.] An Ninh không đúng lúc đánh ra câu này.

“FML! Cô lại đi khen thần tượng nhà mình, thế những đại thần khác thì sao, họ đều mỏng manh dễ vỡ đó.” Dã Cúc bắt đầu làm ầm.

“Nhưng đúng là, cậu ấy đi đúng đường nhất..” Quy Âm tuy rằng không tình nguyện nhưng vẫn phải nói ra. Kịch lần này, biểu hiện tốt nhất không ai khác chính là Hà Liễu Triều Phong. Thanh âm rất chuẩn, tới chỗ nào tốt chỗ đó. Thậm chí khiến cho người nghe kịch quên mất đây là Hà Liễu Triều Phong, mà cảm giác như Phong Diệp thực sự tồn tại.

Hai từ cảm kích này, ở các đại thần thì kỹ năng lại càng thuần thực, họ giấu đi được cái “cảm”, chỉ để lại một từ “kịch.” Tự bản thân thể hiện thanh âm dễ nghe nhất, khi nào cần cao giọng, khi nào cần đè nén.

Nhưng Hà Liễu Triều Phong.. cậu ấy dùng toàn bộ tình cảm của mình để diễn Phong Diệp. Thanh âm êm tai hay không không quan trọng, chỉ là truyền đạt cho người nghe thấy được cái tình, cái cảm của cậu.

[Tràng cảnh cũng có vấn đề.]

[Đầu tiên là ở bãi đậu xe, tên du côn kỳ thực không thể dùng nhiều vũ khí như vậy, cũng không có to lớn như vậy.]

[Trong hẻm nhỏ thì, Dã Cúc, anh muốn bộ kịch tạo được dư chấn, thế nhưng lại quên mất đây là chuyện kể lại.]

[Thanh âm của đứa trẻ con phía sau hơi kỳ quái, giọng trẻ con sẽ không trầm như vậy, chúng chỉ là mấy đứa con nít đang bực bội thôi, Thanh Minh.]

[đại nhân, anh quá già rồi..]

“.....”

[Tiểu thư Đài Loan kia, cô ấy chỉ hơi tùy tiện một chút, chứ không phải tú bà thời xưa.]

[Lúc H cũng không có cảm vào, đại nhân tiêu hồn như vậy để làm gì?]

[Bọn họ làm ở trên sàn nhà, đâu phải ở trên thảm. Âm hiệu phải mạnh mẽ nặng nề hơn.]

[# %... &()&... % %... &()]

An Ninh bản không ngừng suy nghĩ của mình.

Dã Cúc suýt chút nữa ngộp thở. Trừ đại thần nhà kia ra, còn lại không có ai là không lên sàn ít nhất hai lần, cả tổ kịch thương tích đầy mình, cuối cùng Diệp Tử cũng không quên nói.

[Kế hoạch, chị quá dễ dãi rồi.]

“Đừng cản tui! Tui muốn giết con bé này!!!!!!!!!!!!!!” Dã Cúc gào to.

[Gà cùng một mẹ chó hoài đá nhau..] An Ninh vô cùng bình tĩnh.

“A!!!!!!!!!!!!!!”

“Cúc Cúc, đừng vội động thủ. Chờ.. kịch ra xong đã... Bây giờ cứ theo lời Diệp Tử nói, mọi người cố gắng làm lại một lần nữa. Cho tôi thêm chút tinh thần.” Kế hoạch vừa mở lời, ai ai cũng bận rộn kéo đi. Duy chỉ có hai người rảnh rỗi là trang trí Diệp Tử và chủ dịch thụ Triều Phong đại thần, thế nhưng rốt cục đây cũng chỉ là một người.

Từ đó về sau, Diệp Tử bị phong lên làm – nữ vương.

Hậu kỳ – Dã Cúc: Diệp Tử nữ vương! Kỳ một hoàn thành rồi, mau tới nghe! Đồ cô lần này vạch ra hơn 3 lỗi đấy!

Giám Chế – Áo Giáp Nhập Trận: Em rất có tiền đồ!

Trang Trí – Diệp Tử: Lập tức tới ngay. Mọi người cùng nhau nghe đi.

Kế Hoạch – Nhất Thể Cơ: Tui sợ TT nhờ Diệp Tử lại đả thương chúng ta thì sao TT thương cũ còn chưa kịp khép miệng ...

Demo kỳ một phát xong, tất cả mọi người chờ Diệp Tử gõ chữ.

[Còn chưa đúng..]

“FML!”

[nhưng cũng đã rất tốt rồi, không cần thiết -v-]

“FML! Diệp Tử cho tôi phản kháng! Phải phản kháng! Tôi nhiệt tình như vậy cô còn nói tôi chưa đủ mạnh?!”

“.....”

[...Tôi với thụ không có hứng thụ]

“Đi chết đi!”

[Vậy nhớ cho kỹ!]

Dã Cúc im lặng, nghiêm túc nhìn về phía màn hình.

[Anh bây giờ không phải là Dã Cúc, tên của anh là Phong Diệp, anh là gay, đã từng cảm thấy rất tuyệt vọng, anh không ngừng hỏi bản thân, gay thì có lỗi gì? Không, gay thì sai sao? Thích đàn ông thì có lỗi sao? Không, vậy thích đàn ông có được không? Thích Trần Thu lỗi không? Thích Trần Thu.. không sai! Cái sai chính là thế giới này. Anh muốn trả thù thế giới này, muốn những người đó thấu rõ phần nộ trong anh, rồi càng ngày càng lún sâu trong hận thù! Sau tất cả lại nhận ra, cái anh giữ được chỉ có chính bản thân mình. Anh cười. Haha, coi tất cả sai lầm trước đây chưa từng có. Từ nay về sau, anh chính là anh.]

[Nhớ kỹ cảm giác tuyệt vọng này, nó chính là lý do khiến chúng ta làm bộ kịch này. Dục tốc bất đạt, đừng chỉ nghĩ đến cái trước mắt, Tiểu Phong Diệp.]

Dã Cúc im lặng lui xuống làm hậu kỳ. An Ninh ở ngay yy chờ. Cậu biết bản thân không thể dùng giọng nói để truyền tải cảm giác này, cho nên từng câu từng từ đều vô cùng hao tổn. Còn lại đều phải phụ thuộc vào trình độ của Dã Cúc.

May mắn thay, Dã Cúc đã thấu hiểu được.

Demo lần thứ tư, hiệu quả vô cùng chấn động. Nghe xong ai nấy im lặng, chỉ thấy bên ***g ngực trái, có cái gì đó đang đập thật nhanh.

Nghe xong demo lần này, cũng không ai hỏi thế nào.

An Ninh nhẹ nhàng gõ ra một chữ.

[Tuyệt]

Trải qua bài học xương máu, các kỳ sau tốc độ càng ngày càng nhanh, chất lượng ngày càng tốt, cuối cùng, đầu tháng ba, thông báo kịch được phát ra.

Tiếng vang vô cùng mạnh mẽ, bên dưới bài post chỉ toàn tiếng mắng, thế nhưng tổ kịch ai nấy đều cảm thấy dễ chịu. Bọn họ cũng không phải M, nhưng lần này nhìn mọi người oán khóc mắng tổ kịch lại thấy oán khí tích lũy bao ngày cuối cùng cũng được thả được rồi.

Phía dưới kịch còn có ba chữ [đến Thu Phong], lại nhìn một loạt tên Đại Thần phía dưới, quần chúng tới xem không hiểu chân tướng nghĩ, là đang nói Trần Thu và Phong Diệp.

Nhất Thể Cơ: Mọi người đừng quên ngày kia tụ hội nha.

Cá Chua Ngọt: Ưc hiếp người! Tại sao lại để cô phụ trách tụ hội lần này? Tui phải đi chuyến 8h lặn đó!

Nhất Thể Cơ: Bởi vì địa điểm là nhà tui!

Quy Âm: Là nhà tôi.

Nhất Thể Cơ: Ha ha, nhà anh cũng là nhà em, phải hông anh họ

Quy Âm: ==

Cử Bộ Vô Song: 10 giờ mới có thể qua được, tại sao tôi cũng bắt buộc phải đi.

Nhất Thể Cơ: Thì là tổ kịch tụ hội, lúc nào cũng nói là bận, xì, lúc mọi người bận nhất, cậu lại rảnh nhất đi!

Lưu Manh Giáp: Tui không có thời gian, tui chỉ biết, tui là một tên lưu manh, hông có tui mọi người vẫn sẽ vui vẻ! TT

Nhất Thể Cơ: Thật là, có mỗi mình cậu ở xa, ghét cậu!

Lưu Mạnh Giáp: huhuhuhuhuhuhuhuhu QQ

An Ninh lần thứ hai mặc bộ quần áo trắng của mình đi ra khỏi nhà. Lúc này cha mẹ cậu cũng không còn lo lắng theo dõi. Từ sự tình lần trước, An Ninh cũng không còn sợ ra ngoài nữa, cha cậu theo dõi hơn nửa ngày, cuối cùng cũng yên tâm để cậu tự đi.

An Ninh tới địa điểm đã hẹn. Một căn nhà hai tầng, diện tích không lớn không nhỏ, thích hợp cho một gia đình.

An Ninh khôi phục quyết tâm, nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

Cửa mở ra trong nháy mắt, Văn Nhất Minh và An Ninh đều bị sửng sốt, sau đó An Ninh cúi đầu cười, giơ tay lên [Đại nhân khỏe, em là Diệp Tử.]

“..Anh nói.. không biết có phải em là người đi gặp mặt thuê hot nhất trong năm nay hay không.”

14. Chương 13

An Ninh cười không thành tiếng. Văn Nhất Minh nghiêng người để cho An Ninh tiến vào. “Hà... An Liễu không tới?”

An Ninh lắc đầu.

“Anh họ! Ai vậy?” Văn Nhất Văn từ trong phòng đi ra, thấy An Ninh một thân thuần trắng thì đứng ngây người tại chỗ. “Anh...”

[Cơ tử, em là Diệp Tử.] An Ninh đưa điện thoại cho Nhất Văn nhìn.

Đến lúc này Nhất Văn mới phục hồi một chút, “Ha.. a..a.. Tiểu Diệp Tử ra kia ngồi đi.” Nói xong rồi kéo tay anh họ đi vào phòng bếp.

“Anh, người ấy!”

Văn Nhất Minh im lặng liếc nhìn em gái mình “Không phải cậu ấy nói không thể nói rồi sao? Trước giờ chưa nói với em sao?”

“Không, ý em là! Là người ấy!”

“Em ấy là trai, anh biết tạm thời em chưa chấp nhận được, thôi đừng đứng ở đấy, mau đi rửa rau thơm đi.” Nói rồi quay đầu về phòng khách cùng An Ninh xem TV.

“Là người ấy a.. Không, không nên suy nghĩ nhiều quá, không thể nào là người ấy được.. Tại sao có thể được chứ..” Văn Nhất Văn cảm giác như muốn khóc, cả người run rẩy, nếu đầu của mình không có vấn đề gì, vậy.. Diệp Tử và người ấy, quá giống nhau.

“Reeng Reeng Reeng” Văn Nhất Minh đứng dậy đi mở cửa, kết quả bị một người nhào tới ôm cổ, làm anh lui về phía sau hai bước.

“Được rồi rồi! Em được ôm Quy Âm đại thần kyahhh!”

“Cá Chua Ngọt?” Văn Nhất Minh cúi đầu nhìn cô bé nhỏ như trẻ con, nhất thời không phản ứng kịp.

“Đúng vậy, là em nè Quy Âm đại thần!” Phía sau còn có tiếng giày cộp cộp thúc giục hai người mau kết thúc màn tình thương thương mến thương này.

“Chủ nhà đâu rồi? Đầu anh giấu ở đâu rồi?” Sau đó là một cậu trai không cao lắm, khuôn mặt vô cùng dễ thương bước vào, lại nhớ đây là giọng của Dã Cúc.

Quy Âm không kìm được khẽ che miệng cười, đứa nhóc này, là Dã Cúc sao?

“Cười cái đầu anh! Đừng nghĩ anh là đại thần thì tui sẽ nể mặt, bắt nạt tui tui ở nhà anh làm loạn!”

“Nhanh lên mau nhường đường cho chị, ở đây có người bị bệnh!” Một người nào đó nhin không được buông tha hình tượng thực nữ nhéo tai hai người nhỏ con kia. “Chân mỗi muốn chết!”

“Đau đau đau! huhu!”

“Bỏ ra! Bà tám chết tiệt này!”

“Được rồi, Tiểu Bì đừng rộn..” Cuối cùng là một người đàn ông chân chính xuống hiện, nhưng người đàn ông này, Quy Âm không hề muốn gặp.

“Tình địch gặp nhau, đặc biệt đau mắt a...”

Mấy người vào nhà, trong phòng lúc này đã có chút náo nhiệt. Mọi người đều nhìn thấy trên ghế salon có bóng lưng yên lặng của một cậu bé.

An Ninh nghe thấy âm thanh huyền náo định xoay người lại: “Ê ê ê cậu đừng xoay người, ở yên đó!” Dã Cúc che mắt kêu lên. “Để tui đoán xem là ai!”

Dã Cúc đoán đi đoán lại cũng không ra “Diệp Tử”, chỉ đành buông tay che mắt.

An Ninh dùng ánh mắt hỏi cậu bé kia. [Đoán ra là ai chưa?]

“Thu.....Phong.....”

Nghe xong hai chữ này, cảm mọi người đồng loạt rớt xuống..

Lúc này có vài tiếng rầm rì “Thu Phong... a.. người kia... hoa tuyết kia bay bay ”, cũng không ai lên tiếng hỏi, chờ An Ninh tự mình trả lời. Thế nhưng An Ninh chỉ nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn Dã Cúc.

“A ha ha.. mặc một cây trắng như vậy đúng là giống... Cậu chắc không phải là Phong tiểu thụ đầu nhỉ haha.”

Vài người nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

“Thu Phong?” Lời này, do một người khác nói lên.

“Thu Phong, sao anh lại ở đây?” Thanh Minh đi tới..”Đạo này.. anh có khỏe không?”

An Ninh nhìn thấy gương mặt này, ngực khẽ nhói đau một chút, như sắp chạm vào chiếc chốt mở.

“A, đúng rồi.. anh cũng đã rời khỏi vòng phối.. Em sẽ không gọi anh như vậy.” Thanh Minh ngượng ngùng cười..”Anh An Ninh.”

Đầu An Ninh như muốn nổ tung.

Người này biết tên cậu, cậu ấy quen thuộc gọi mình là anh An Ninh. Người này khuôn mặt..... rất giống người kia. Nhưng người kia là ai? An Ninh bắt an ôm đầu mình [đau quá]

“Tiểu Phong!” Văn Nhất Minh nhanh tay đỡ lấy người An Ninh, lo lắng kêu lên.

“Anh sớm biết Diệp Tử là Thu Phong?” Văn Nhất Văn có chút không tin nhìn anh họ mình.

Văn Nhất Minh cũng hơi hỗn loạn..”Không phải, em ấy.. là Hà Liễu Triều Phong.”

Mọi người đều mơ hồ.

Hà Liễu Triều Phong = Thu Phong = Diệp Tử = An Ninh? Đây là sao?

“Quy Âm anh đùa gì vậy? Không phải anh cũng gặp Hà Liễu Triều Phong rồi sao? Anh ấy là An Ninh, anh họ của An Liễu a.” Thanh Minh lại nói tiếp.

Hà Liễu Triều Phong = An Liễu = An Ninh = Diệp Tử = Thu Phong?

Cái tổ hợp kỳ quái gì đây?

“Mọi người đang làm gì vậy?”

Quân Duyệt đưa theo hai nam một nữ đi tới. Bầu không khí quỷ dị vô cùng. Thấy một màn này, một thanh niên nhìn giống Quế Hoa đột nhiên xông tới kéo tay An Ninh định lôi cậu đi.

“Trì Hoắc cậu làm gì vậy?” Quân Duyệt ngăn cản Quế Hoa, An Ninh đang chóng mặt bị kéo đi, rốt cuộc thanh tỉnh một chút.

[Trước tiên buông ra được không?] An Ninh giơ điện thoại quơ trước mặt mọi người.

Mọi người nhận ra điểm thất thố của mình, vì vậy liền buông lỏng tay.

An Ninh cúi đầu dùng điện thoại di động, vài người hiếu kỳ không biết cậu đang làm gì. Ngay sau đó một chuỗi câu nói xuất hiện trước mắt mọi người [Tôi sẽ không nói, tư duy còn hơi hỗn loạn, nên mọi người đừng gấp như vậy, tôi viết hơi chậm một chút, mọi người ráng chờ nha =v=]

15. Chương 14

Mọi người thẹn thùng nhìn.

An Ninh yên tĩnh một hồi, qua thật lâu, một đoạn văn dài xuất hiện.

[Đầu tiên tôi muốn làm rõ một việc, tôi bây giờ chỉ làm chủ một ID, là Diệp Tử, hay nói cách khác tôi chính là Diệp Tử. Thứ hai, về chuyện của em họ là Hà Liễu Triều Phong, vấn đề này tôi hiện không tiện trả lời. Còn có, mọi người bảo tôi là Thu Phong, nhưng cái này tôi cũng không biết, nói cách khác “tôi” cũng không phải là Thu Phong. Mà người Thu Phong kia, có lẽ từng là “tôi” không chừng. Năm năm trước tôi bị mất trí nhớ, đồng thời cũng tự bề bản thân. Nhờ quen biết mọi người nên tôi mới có thể từ từ ra khỏi nhà, vậy nên tôi rất cảm ơn mọi người. Nhưng nếu mọi người muốn hỏi về Thu Phong thì bây giờ tôi vẫn chưa thể xác định. Có thể, một thời gian nữa tôi sẽ nhớ lại được. Bởi vì..] Dừng lại ở đây, mọi người lo lắng đợi An Ninh viết tiếp. An Ninh chậm rãi đưa điện thoại trong tay mình lên, hướng về phía Thanh Minh. [Cậu là Bạch Nặc?] Thanh Minh gật đầu.

An Ninh khẽ cười, cúi đầu gõ chữ, mọi người tò mò vươn cổ ra nhìn.

[Vừa rồi tôi có cảm giác đã gặp qua cậu, ngay lập tức não bộ tìm tin tức về gương mặt này. Cho nên tôi có thể mơ hồ nhớ ba người. Một người rất già, đáng tuổi cha chú, một người là cậu khi còn trẻ, và một người nữa.. chắc là người tôi thích.]

“Một là cha em, Bạch Tế Tổ. Một là anh em.. Bạch Thừa.” Thanh Minh len lén quan sát sắc mặt An Ninh, thấy không có gì bất ổn liền thở phào nhẹ nhõm.

[Cái người Bạch Thừa kia, chính là anh cậu.. cậu ấy là người bạn đã chết của tôi năm ấy đúng không?] Sắc mặt Thanh Minh có chút trắng bệch. Sắc mặt Văn Nhất Minh cũng có vài phần không tốt.

[Mọi người cũng không cần phải lo lắng, kỳ thực lúc làm kịch tôi đã đoán ra, lúc ấy khó hiểu nghĩ, tại sao từng tràng cảnh đều giống như tôi đã từng trải qua, vì sao mọi người thấy banner tôi vẽ lại khóc. Tôi nghĩ đều không phải cách hành văn có bao nhiêu lôi cuốn, cảnh có bao nhiêu ngoạn mục, cũng không phải tranh của tôi cảm động sâu sắc cỡ nào, là bởi vì những chuyện kia, đều do tôi tự mình trải qua, mà người trong bức tranh, lại chính là tôi. Cho nên tôi nghĩ, tôi chính là “Thu Phong”, chỉ là.. tự tìm cái chết không có thành công, tôi vẫn sống, thế nhưng lại quên đi.]

Sắc mặt mọi người đều trở nên không tốt, thế nhưng An Ninh vẫn cười.

[Cảm thấy lạ vì sao tôi lại bình tĩnh như vậy sao? Kỳ thực tôi cũng không nghĩ nhiều, hơn nữa trong đầu chỉ coi đây như một câu chuyện, còn tôi là người đứng xem. Tựa như năm đó Thu Phong đã thực sự chết, mà tôi chỉ là một người xem chuyện xưa.]

[Vốn hôm nay tới, là muốn nói mấy câu cùng Quy Âm, thế nhưng lại thành ra thế này. Quy Âm, có thể nói chuyện riêng được không?]

An Ninh đưa cho Quy Âm xem câu cuối cùng. Văn Nhất Minh gật đầu.

Văn Nhất Minh đưa An Ninh đến thư phòng của mình, mở máy tính lên. “Dùng cái này đi, em muốn nói cái gì?”

[Quy Âm, đầu tiên em muốn xin lỗi anh.] An Ninh ngồi trước máy tính, mở notepad lên gõ xuống một hàng chữ.

Văn Nhất Minh không nghĩ câu đầu tiên An Ninh nói với anh lại là câu này.

“Cái gì?”

[Em không phải là Hà Liễu Triều Phong, lần trước đúng là em gạt anh.]

Văn Nhất Minh càu càu mày.

[Thế nhưng em muốn biết, lời anh nói thích Hà Liễu Triều Phong, là đại thần trước đây luôn tỏa hào quang sáng chói, hay là người cùng anh nói chuyện, nghe anh hát, để anh gọi Tiểu Phong?]

Văn Nhất Minh không hiểu An Ninh có ý gì, thế nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Người sau. Hà Liễu Triều Phong trước kia có chút.. cự tuyệt cách xa người ngoài. Khi đó chỉ là bạn bè bình thường. Sau đó.. sau cái vụ mạch hôn kia.. mới thích.”

Mắt An Ninh đột nhiên lóe sáng làm Văn Nhất Minh có chút sợ hãi, nhưng nụ cười của cậu lại vô cùng ngọt ngào khiến người kia không khỏi say mê.

[Có một số việc, em muốn nói cho anh biết.. còn sau đó, anh hãy tự suy nghĩ.]

An Ninh nhẹ nhàng gõ bàn phím.

Chuyện của em họ cậu đem kể cho Văn Nhất Minh nghe hết. Ánh mắt Văn Nhất Minh mỗi lúc một sáng hơn. Sương mù trong lòng cũng bay sạch.

An Ninh cười cười, nhìn biểu tình ngạc nhiên trên mặt Văn Nhất Minh, tiếp tục đánh chữ.

[Ngày hôm nay vốn là muốn hỏi anh, có thể hay không nhận một người làm vợ, nhưng gặp Bạch Nặc khiến em hiểu rõ một số chuyện.]

[Không phải là em không thể nói.. chỉ là không muốn mình nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra.]

[Nếu như em là em của trước kia, em nghĩ có lẽ cả đời em vẫn sẽ như vậy. Thế nhưng hiện tại em có chút dũng khí, cũng có chút lo lắng, rồi cũng thành thành thật. Lúc hình ảnh quá khứ hiện về, em nghĩ mình có thể dễ dàng chấp nhận. Nên hiện tại em muốn thử xem. Nhưng mà, anh đừng chê cười em nhé.]

“Thử cái gì?” Văn Nhất Minh nghi ngờ quay đầu nhìn về phía An Ninh, An Ninh có hơi ngượng ngùng khẽ mở miệng.

“Văn ... NhấtMinh”, thanh âm có chút không rõ ràng, ba chữ khàn khàn nhẹ nhàng chạm tới trái tim Văn Nhất Minh. An Ninh giống như được cổ vũ, nhớ lại phương thức nói chuyện. “Em.. Rất...Thích... Anh” Nói xong có chút run rẩy, nhưng khóe miệng vẫn thủy chung kéo lên.

Văn Nhất Minh nhìn không được, cúi đầu hôn môi cậu.

Ca hội tổ chức đúng thời hạn.

Chủ trì là hai người ngoài tổ kịch, Gấu Mèo Vui Mừng Cởi và một đại thúc, hai người kẻ xướng người họa.

Chủ trì đối với vấn đề cá nhân của Quy Âm đặc biệt hứng thú, câu nào câu nấy đều nhắc tới Triều Phong và Quân Duyệt. Với quá trình làm kịch, toàn bộ tổ kịch đều kêu thảm nói Trang trí -sama mới là người có công lớn nhất, pia kịch rất dữ dội, lại dùng toàn lời nói ác độc.. cùng với lúc bình thường tựa như hai người hoàn toàn khác nhau.

Nghe xong, chủ trì mời Trang Trí-sama lên nói vài lời.

Hai người chủ trì một xướng một họa, ép đến nỗi Quy Âm đại thần không nhịn được nữa.

“Hai người các anh! Không được đùa bốn người của tuiiiiiiiiiiii!” Cả phòng im lặng nhìn Đại Thần đẹp trai trước mắt ôm bảo bối nhà mình mặt đỏ tía tai hướng về phía mạch rống. Hai người chủ trì bị tấn công không khỏi kinh hãi không biết nên nói cái gì tiếp, cái này là JQ? Oắt?..bg a.....

Giữa lúc hai người chủ trì cách internet liếc mắt đưa tình với nhau, một tiếng “Thu” nhẹ nhàng vang lên. Sau đó là một tiếng hét chói tai...

Chủ trì chưa rõ còn tiếp tục hỏi, chỉ là từ đó về sau, không ai nghe được âm thanh rít gào của đại thần nữa.

Trước lúc kết thúc, Nhất Thể Cơ đột nhiên trịnh trọng ngoi lên.

“Khụ, tôi có chuyện muốn tuyên bố.”

Chủ trì hai mắt phát sáng, tin tức quan trọng gì đây? Là Quy Âm đại thần đến với Quân Duyệt, bỏ lại Triều Phong một mình tàn lụi sao?!

“Kỳ thực cũng không phải chuyện lớn gì..haha”

“Kế hoạch đại nhân cô làm cái gì vậy? Không nên đùa chúng tôi nha.”

“Không đùa mọi người mà, cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là tôi và Quân Duyệt sắp kết hôn rồi mà thôi.”

“!.....”

“Kịch và ft kết thúc hoàn mỹ!” Nhất Thể Cơ cười cười tổng kết. “A! Mọi người nhớ 512 có ca hội mừng sinh nhật Hà Liễu Triều Phong. Không gặp không về nha.”

Kịch lần này sớm đã định, tên tuổi địa vị Quy Âm và Hà Liễu Triều Phong trong giới võng phối không ai có thể rung chuyển được.

16. Chương 15

Văn Nhất Minh vốn theo trường phái hành động, được vài ngày đã đến gặp cha mẹ của An Ninh, đồng thời quang minh chính đại đưa An Ninh về căn nhà hai tầng của mình. Chính thức sống trong thế giới của riêng hai người.

Mẹ An Ninh thấy con trai dẫn một người đàn ông lạ về nói với bọn họ “Cha, mẹ, đây là bạn trai con.”, nhất thời xúc động khế rơi nước mắt. Cha An Ninh thì nắm tay Văn Nhất Minh đang đứng ngây ngốc tại chỗ không ngừng cảm ơn rồi rít, khiến An Ninh cảm giác người nhà chỉ mong mau mau gả cậu đi.

Giọng An Ninh khôi phục tương đối tốt rồi, so với người bình thường cũng không sai biệt lắm, thế nhưng Văn Nhất Minh vẫn cứ lo lắng, mỗi phút mỗi giây đều chú ý bảo vệ vợ, đặt vợ yêu lên hàng đầu.

Gần tới ngày mở ca hội, Dã Cúc và Dã Bách Hợp bận túi bụi, mà bên này chỉ cần dựa theo hướng dẫn phát ghi âm lên là được rồi.

“Thật là một đứa nhóc bốc đồng, sao trước đây anh lại không nhìn ra, đứa nhóc này lại thích mang phiên toái đến cho người khác thế cơ chứ.” Văn Nhất Minh gục đầu bên vai An Ninh, hai người ngồi trước máy tính, chuẩn bị cho ca hội sắp diễn ra.

Hôm nay rất đông người tới xem.

Dù sao cũng là ca hội cuối cùng của Hà Liễu Triều Phong.

Đồng hồ đếm ngược tới những giây cuối cùng, thanh âm của Chuyển Giác đại tỷ tỷ vang lên mở đầu cho ca hội.

An Ninh nhìn văn bản ghi âm nằm yên lặng trong thư mục. Suy nghĩ thật lâu, ở dưới bình luận có người đang giục rồi, cuối cùng đành mở bản ghi âm này lên.

“Khụ” Thanh âm của An Liễu khẽ vang lên: “Mọi người, buổi tối vui vẻ.”

Dưới bình luận bắt đầu ồn ào “Buổi tối vui vẻ.”

“Ha ha, nhiệt tình như vậy là được rồi.”

[Chào lần nữa] [đại nhân, quần lót anh rơi rồi!]

“Ngày hôm nay không hát, tôi có chuyện quan trọng muốn nói.” Khung bình luận yên tĩnh lại, chờ đại thần cất lời.

“Đầu tiên, tôi muốn nói với mọi người một việc.” Âm tần dừng lại một chút, đương lúc An Ninh còn đang nghĩ âm tần gặp vấn đề gì, giọng An Liễu một lần nữa lại vang lên.

“Thật ra bây giờ, tôi hẳn là đã chết sắp được một năm rồi..”

Dưới khung bình luận một mảnh an tĩnh, An Ninh sợ đến luống cuống tay chân, Văn Nhất Minh cũng không khỏi khiếp sợ, nhưng vẫn kéo vợ vào trong ***g ngực nhẹ nhàng vỗ về.

“Haha, cũng không phải hù dọa mọi người đâu, tôi cũng không hay nói giỡn. Có lỗi rồi dùng phương thức ghi âm vụng về này lừa gạt mọi người đã gần một năm rồi.”

“Ba năm trước, tôi bị chuẩn đoán mắc ung thư. Là căn bệnh rất đáng sợ, tôi đều không dám nghĩ tới.”

Bàn phím bị nước mắt rơi khiến cho ướt nhẹp. Khung bình luận vẫn duy trì im lặng.

“Nhiều năm như vậy, tôi đã sống rất vui vẻ, vậy thôi cũng đủ rồi, có mọi người quý mến tôi, chịu đựng tôi, tôi rất rất hạnh phúc. Thế nhưng thật có lỗi với mọi người, tôi vẫn luôn lo lắng cho một người, người này vô cùng quan trọng trong cuộc sống của tôi, khiến tôi không tự chủ được mà nghĩ muốn bảo vệ anh ấy, giúp cho anh ấy được hạnh phúc, thế nhưng lại không biết nên làm thế nào, bởi vì tôi sắp, à không, bởi vì tôi đã chết. Việc duy nhất tôi có thể làm, là nhờ sự ủng hộ của mọi người, giúp đỡ tôi, giúp đỡ anh ấy. Giúp anh ấy gạt đi bóng ma trong lòng.”

“Lúc nhỏ tôi thích nói chuyện, là một đứa trẻ rất phiền phức, thật ra cũng bởi vì quá tịch mịch. Cuộc sống của tôi phủ đầy bóng tối. Mọi người thử sống trong gia đình có cha làm giám đốc, mẹ làm chính trị gia mà xem? Nghe vào thì rất hay ho đúng không? Haha”

“Thế nhưng tôi từng bị trói, cũng từng bị bắt làm con tin. Người lớn đâm đá nhau lại đều kéo tôi vào cuộc.. Thế nhưng có một người mang ánh dương đến, anh ôn nhu cười với tôi, ánh dương phủ lên người anh ấy, hết như một thiên sứ trần gian. Tôi được thiên sứ này cứu vớt, được bảo vệ. Anh bù đắp những thiếu hụt tình thân cho tôi, dùng cánh tay gầy yếu bao bọc tôi. Những ngày tháng đó với tôi mà nói.. là khó quên nhất.”

“Nhưng mà, cuộc sống vẫn luôn không công bằng, anh ấy cũng không kiên cường như tôi nghĩ, không chỉ có ánh dương quang. Đằng sau lưng anh có vô số bóng ma, anh đã che lấp đi không để tôi nhìn thấy. Anh từng nói bản thân là một chiếc lá phong đã dần ngả sắc vàng, chỉ mong trong khoảng thời gian đẹp nhất, cùng người kia lìa cánh cuối mùa thu. “

“Anh ấy là một thiên sứ, thế nhưng cánh đã bị bẻ gãy một lần, không còn đôi cánh lấp lánh xinh đẹp nữa, khi đó, anh mới chỉ bằng tuổi tôi.”

“Tôi cũng không kể lại chuyện cổ tích, đó là câu chuyện tôi từng chứng kiến.”

Mọi người trầm mặc nghe, thanh âm An Liễu lộ ra chút uể oải.

“A, nói mấy lời như này thật buồn, người sắp chết thường hay nói nhiều.. thế nhưng nếu không nói ra..sợ cả đời này không còn cơ hội để nói nữa.. haha..”

“Đừng nói nữa...”

Thanh âm Tiêu Tiêu yếu ớt run rẩy. Làm thế nào cũng không thể ngăn được giọng nói của người kia.

“Tiêu Tiêu”. Tiếng nức nở hơi ngưng lại, Tiêu Tiêu như ngừng thở, tựa như người kia đang nói với cô “Thật ra là tôi đùa đấy haha!” Thế nhưng, rốt cuộc đây chỉ là vọng tưởng của cô.

“Tiêu Tiêu, một năm nay ủy khuất em rồi.”

“Em nhất định sẽ không để anh phải buồn, chịu khổ không ít đi.”

“Em luôn như vậy, lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác, mạnh miệng nhẹ dạ, đặt người khác lên trên bản thân mình. Chắc anh đã khiến em gặp không ít bất công đi. Anh không đáng để em đối tốt với anh như vậy.. Nhưng vẫn phải cảm ơn em, đã thay anh bảo vệ anh ấy.”

“Dựa vào cái gì!” Tiêu Tiêu gào lớn, “Dựa vào cái gì mà anh lại tự ý quyết định! Em thích anh thì có lỗi gì! Em thích một người thì có lỗi gì! Em cam tâm tình nguyện thì có lỗi gì!”

“Xin lỗi!” Tựa như đoán được chuyện sẽ xảy ra, An Liễu nói ra một câu xin lỗi. Tiêu Tiêu chán nản ngồi xuống mặt đất khóc không thành tiếng.

“Ăn hàng”. An Liễu tiếp tục điểm danh.

Tên Quê Hoa Liên Tử Cao sáng lên. “Tôi đây”, thanh âm mang theo chút kìm nén.

“Nhận được thư để lại của tôi, tâm tình cậu hẳn rất phức tạp nhỉ, thực sự làm phiền hai người rồi. Bởi vì người mà tôi tin tưởng chỉ có hai người thôi. Tôi biết làm như vậy là tàn nhẫn, để hai người đối mặt với tài khoản của người đã chết, hỗ trợ anh ấy đến bây giờ.”

“Hừ.” – Trì Hoắc buồn buồn hừ một tiếng.

“Kỳ thực tôi cũng biết, cậu nhất định chỉ làm trở ngại chứ không giúp được gì rồi! Ha..ha.”

“Hừ.”

“Cậu lại đang ngạo kiều hừ hừ chứ gì, haha”

“Cảm ơn cậu đã chiếu cố anh ấy lâu như vậy, cảm ơn cậu vẫn luôn ở bên cạnh tôi, ở bên cạnh anh ấy.”

“Ngu ngốc..”

“Cậu nhất định phải mau mau lớn lên, tìm một người hợp ý mình, tôi cũng biết tôi rất ích kỷ, lặng lẽ lợi dụng hai đứa trẻ tốt như vậy, thế nhưng chỉ có hai người khiến tôi tin tưởng giao anh ấy cho thôi..”

“Ô..”

“Đừng có nhớ tôi, phải quên tôi đi, tôi đã.. đã chết lâu rồi.”

“Ồ hám..”

“Chưa nhắc đến các fan nhỉ. Đại thần của các em, hiện tại mau mau đá đi thôi. Mọi người từ hôm nay tốt nghiệp hết nha! Haha, mừng lễ tốt nghiệp.”

Thanh âm có hơi run rẩy, rất nhanh đã dịu đi, một lần nữa nhẹ nhàng vang lên.

“Anh họ, liệu em có thể như khi còn bé, gọi anh là ca ca được không? Ca ca...”

“Ca ca, em nhớ anh. Chúng ta đã bốn năm không gặp rồi, không rõ anh còn nhớ chút gì về em không. Ca ca, thế giới này là một cái ***g lớn. Em không biết em làm như vậy có đúng hay không. Thế nhưng giới võng phối nhỏ hẹp này, chính anh dẫn em đi vào. Em vì anh mà gia nhập, cũng nhờ anh vạch kế hoạch mới có thể nổi tiếng.”

“Ở trong giới này, nhìn qua ản chứa vô số thị phi, nhưng luôn có những người thật đơn thuần, em bị mọi người làm cho cảm động, em nghĩ anh cũng sẽ vậy..Tựa như năm ấy anh còn trên đỉnh cao của võng phối, hôm nay em, em đã sắp đứng cùng độ cao với anh rồi, chỉ cần thêm một chút, một chút nữa.”

[Em đã làm được rồi.]

“Đáng tiếc em..không còn kịp nữa rồi.”

“Ca ca, em mong có thể xóa đi bóng ma trong lòng anh, đem lại ánh dương tới.”

[Anh cũng đã.. làm được rồi.]

“Sở dĩ ca ca, xin lỗi anh.. Tiểu Liễu là một đứa trẻ xấu tính.. Tiểu Liễu đọc trộm nhật ký của anh.. lên lên post lên.. Bởi vì em.. rất thích ca ca, nhin không được lấy việc công làm việc tư.. chiếm lấy nhân vật Phong Diệp này của anh, nhất định anh sẽ xem thường em đi, nhưng mà Tiểu Liễu đã tận lực rồi ”

[Em làm tốt lắm, Tiểu Liễu.]

“Ca ca, cảm ơn anh đã mang ánh dương tới cho em, cảm ơn anh đã cho em tình yêu, em muốn dùng tình yêu lớn gấp đôi để báo đáp, vậy nhưng em không thể, em chỉ có thể khiến cho những người yêu mến em chia ra yêu mến anh. Tiểu Liễu có đúng hay không rất ích kỷ lại còn trẻ con?”

“Đều không phải.” An Ninh nhin không được nói thành tiếng.

“Ca ca, cảm ơn anh.. em muốn cúi chào. Mong ca ca sống thật tốt, sống thật hạnh phúc, vậy được không?”

“Được.” An Ninh không ngừng khóc, Văn Nhất Minh ôm chặt lấy cậu, mang đến cho cậu ấm áp.

“Ngoắc tay nha! Haha, tạm biệt ca ca. Kiếp sau em vẫn muốn anh làm anh trai em.”

“Được, tạm biệt, Tiểu Liễu.”

Một mảnh tĩnh lặng.

Bất luận là An Ninh hay Văn Nhất Minh, bất luận là Tiêu Tiêu hay là Trì Hoắc. Bất luận là fan hay antifan.. Bất luận là người quen hay người lạ.

Bất luận là người sống.. hay người đã chết..

Đương lúc mọi người cho rằng đã kết thúc rồi. Thanh âm ôn nhuận một lần nữa lại vang lên.

“Em.. em mong anh đã tắt ghi âm đi. Em mong đoạn ghi âm này vĩnh viễn không có ai nghe thấy.. Thế nhưng nhin không được..”

Mọi người đang định rời đi đều dừng động tác, những người đã rời đi cũng quay trở lại.

Thanh âm vẫn còn tiếp tục.. “Giá mà.. em có thể làm người ích kỷ nhất.. để em có thể tùy hứng một hồi trước khi chết..”

“Cậu ở đâu, Tào Tranh.”

Một lúc sau, thanh âm trầm khàn vang lên.

“Tôi đây.”

“Tôi biết cậu sẽ ở đây, bởi vì cậu luôn luôn ở cạnh tôi. Trong game, cậu ở bên cạnh tôi. Trong vòng phối, cậu ở bên cạnh tôi. Lúc tôi vui, cậu ở bên cạnh, lúc tôi buồn, cậu cũng vẫn bên cạnh.”

“Uhm...”

“Tào Tranh, xin lỗi.”

“.....”

“Tào Tranh, em yêu anh.”

..

“Mấy lời trước đây em nói đều là giả đó, em yêu anh. Em không ghét anh. Em muốn anh.”

Thanh âm An Liễu không còn trầm ỏn nữa, yếu ớt pha lẫn ghen ngào.

“An Liễu..”

“Anh không cần đi, cũng không cần phải yêu ai khác, chỉ cần chờ em, chờ em.”

“Nếu thế gian này thực sự có linh hồn, em sẽ dùng linh hồn mình ghi nhớ anh. Cho nên anh nhất định phải chờ em, bất luận anh ở đâu trên trái đất, em cũng sẽ đi đến tìm anh. Em sẽ tìm được anh, đến lúc đó..”

“Chúng ta, vĩnh viễn ở cạnh nhau.”

“Được.. anh chờ em.. An Liễu.”

Âm tần rớt cuộc đã truyền xong, mọi người đều dần bình tâm lại..

“Muốn nói sao?” Văn Nhất Minh hỏi. An Ninh gật đầu.

Nick Hà Liễu Triều Phong một lần nữa lại sáng lên. Thanh âm quen thuộc xen lẫn xa lạ vang lên.

“Tiểu Liễu, là ca ca đây. Ca ca của em hiện tại đã khắc phục chứng tự bế, cũng có thể nói chuyện trở lại. Bên cạnh ca ca có một người rất yêu ca ca của em. Tuy rằng ca ca không biết sau này sẽ phát sinh cái gì, không biết bản thân có thể nhớ lại được tất cả hay không, thế nhưng ca ca biết, An Ninh có thể kiên cường đối mặt với tất cả, bởi vì bây giờ ca ca có anh ấy ở bên cạnh, có các em. Cảm ơn em, hiện tại anh rất hạnh phúc.”

An Ninh đưa mic cho Văn Nhất Minh, Văn Nhất Minh nhận lấy, trịnh trọng hứa hẹn.

“An Liễu, tôi là Văn Nhất Minh, tôi sẽ khiến ca ca của cậu hạnh phúc suốt cuộc đời.”

“.....” Yên tĩnh thật lâu, từng nick lặng lẽ sáng lên.

“An Liễu, em là Tiêu Tử Kỳ, em sẽ không bao giờ quên anh, nhưng em hứa sẽ hạnh phúc.”

“An Liễu, tôi là Trì Hoắc, tôi nhất định sẽ tìm một người hiền lành lương thiện, sẽ sống thật hạnh phúc.”

“An Liễu, em là Sầm Mặc, cả đời này em sẽ là fan náo loạn của anh, em rất hạnh phúc.”

“An Liễu, em là Văn Nhất Văn, em sắp kết hôn rồi, em rất hạnh phúc.”

“An Liễu, tôi là Duẩn Quân Duyệt, tôi sẽ chăm sóc Nhất Văn thật tốt, tôi rất hạnh phúc.”

“An Liễu..”

“An Liễu..”

Khung bình luận náo nhiệt hẳn lên, ngập tràn [Tôi rất hạnh phúc.]

Ở diễn đàn phấn hồng, ngày hôm nay sẽ không có bài post JQ, không có tranh cãi, không có khoe khoang cũng không có rít gào. Chỉ có một lâu vì một người mà sáng lên.

Có lẽ trong cuộc đời, bạn đã từng trải qua mất mát hoặc từng gánh lấy thương tổn, nhưng điều đó chắc chắn sẽ không thể ngăn trở bạn, một ngày nào đó, bạn sẽ lại tiếp tục đứng trên con đường của mình, và tiến bước.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-nhau-luc-thoi-gian-yen-lang>